MAGYAR CSERKÉSZ

ÉVF. 2. SZÁM. *Ára: 32 fillér.* 1929. JANUÁR 15.

REMINGTON

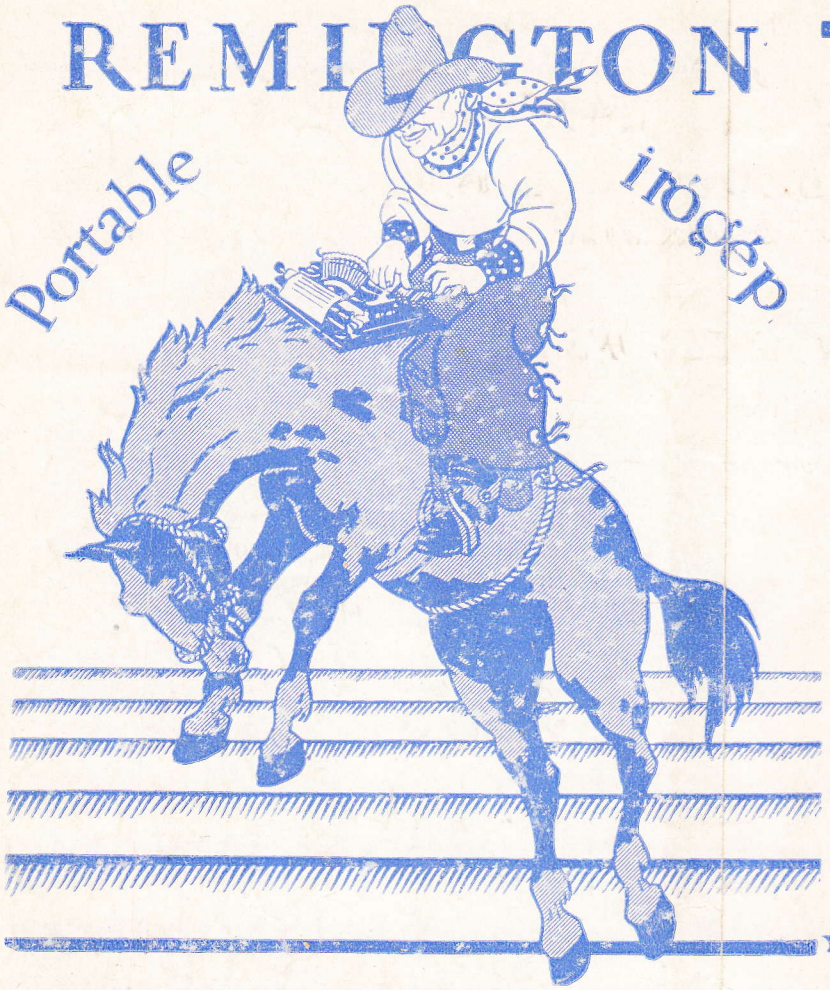

Az egész világon ismerik és elismerik a
Remington Portable
írógép fölényét.

Nem játék! Nem miniatür!
Hanem komoly hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Úgy a REMINGTON-PORTABLE, mint a többi legújabb modelljeinket díjmentesen, vételkényszer nélkül mutatjuk be országszerte, kedvező fizetési feltételek mellett, 18 havi hitelre is.

Remington Irógép Rt.

Budapest, VI., Andrássy-út 12.
a Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Irógépeink kiválóságáról véleményt adhat a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

Cserkészelőadásra, csapatünnepélyekre

Kiválóan alkalmas a **különféle ízben** kapható **cukorpasztilla,** valamint a Wrigley féle **rágógummi** és a **töltött narancs-csokoládé-kocka**

Csapatoknak gyári áron utánvét mellett, v. bizományba.

Magyarországi főlerakat:

PULJER J. Budapest, V., Garam-utca 25.

Kapható a „Cserkészboltban" is!

A Magyar Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület
elárusító helye
a **Cserkészboltban** van
V., Hajnal-utca 6. sz., Cserkészház.

Kézügyességek, kézimunkák, terítők, díszes párnák, babák, karácsonyfadíszek stb. feltünően olcsó áron kaphatók.

Cserkész **örsi** **MENTŐTÁSKA** elsősegély-nyujtáshoz

tökéletesen felszerelve, ízléses, praktikus kivitelben, beosztásos bádogdobozban, vízhatlan vászonhuzattal, vállszíjjal beszerezhető

„TURUL" KÖTSZERGYÁRBAN
Budapest, II., Erőd-utca 1–3. szám.

Telefon: 526–42. Ára Ia felszereléssel 12.50 P Telefon: 526–42.
„ IIa felszereléssel 11.50 P

Hiányos mentőszekrények kiegészítését vállaljuk. — Postai megrendeléseket leggyorsabban elintézünk.

Első magyar hangszergyár:

STOWASSER

kir. udvari szállító.

BUDAPEST, II., LÁNCHÍD-U. 5.

Általánosan elismerve a legjobb hangszerek.
Húrok csak finom, megbízható minőségben.
Romlott hangszerek szakszerűen javittatnak.
Árajánlat ingyen küldetik.

Az egyedüli magyar hangszergyár az országban!

Csapat-, raj- és örsi **ZÁSZLÓK** a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig.

Árajánlattal díjmentesen szolgál: **OBERBAUER A. UTÓDA** EGYHÁZI SZEREK ÉS ZÁSZLÓK GYÁRA

ALAPÍTÁSI ÉV 1863. BUDAPEST, IV. VÁCI-UTCA 41. TEL.: AUT. 833–44.

X. évfolyam 2. szám. Budapest, 1929. január 15.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

ÜZEN AZ ELNÖKSÉG.

Mikor a karácsony szent ünnepei közelegtek, mikor az ó-esztendőnek utolsó pihegéseit hallottuk s láttuk rohamlépésekkel felénk futni az üde friss újesztendőt, az Elnökség szívét is ünnepi érzések fogták el... Maga elé képzelte a cserkész otthonokban fénylő-ragyogó karácsonyfát, látta körülötte a parancsnokokat, a tiszteket, a fiúkat s lélekben az Elnökség megjelent minden cserkész Otthonban és szerető lélekkel szorította meg minden cserkész-testvér kezét... a magyar cserkészet, a szebb magyar jövő minden kis- és nagy munkásának a kezét... És erőt kívánt karokba, tisztaságot, vidámságot, lendületet, férfias bátorságot a lelkekbe...

Lapjainkba ezen igaz, bensőséges érzelmeinknek kifejezést is adtunk.

És hogy most újra visszatérünk erre, annak az az oka, hogy úgy egyes csapatok, mint parancsnokok és fiúk, oly megható, kedves és szinte csodálatos sorokkal kerestek fel bennünket, hogy nem hagyhatjuk szó nélkül s válaszul azt üzenjük, hogy a jó Isten továbbra is őrizze meg lelkük nemességét és segítse meg mindegyiket arra, hogy a cserkészeten át táplált Isten és Haza szeretetük, mindegyik számára meghozza azt, amit legjobban vár!

Csak előre, ti lobogó lánglelkű fiúk!

A Magy. Cserk. Szöv. Elnökségének nevében
WITZ BÉLA.

CSALOGAT A HÓ, A JÉG...

Lehet ugyan, hogy mire ezek a sorok a ti kezetekhez jutnak, akkorra nyoma sem lesz a hónak, jégnek, de viszont épúgy lehet, hogy pompás fehér hótakaró meg jó keményre fagyott, kiváló jégpálya fogja hirdetni, hogy benn vagyunk a tél kellős közepében. Én mindenesetre azt kívánom, hogy jeges, havas napok következzenek, nemcsak azért, hogy ez az írásom időszerű legyen, hanem főként azért, mert tudom, hogy Ti mindnyájan a szép, száraz, hideg telet szeretitek, nem pedig a csatakos, nyírkos fekete ködöt.

Tehát tegyük fel, hogy esik a hó s már legalább 20—30 centiméteres réteg borul a jól megfagyott földre. A jégpálya pedig ragyog, mint a tükör, nem is szólva a ródli- meg a sí-terepek csodálatos szépségéről, jóságáról...

Mit is csinálnak ilyenkor az én cserkésztestvéreim? Szinte hallom kórusban a feleletet: sportolnak, téli sportot üznek. Hiszen ez csak természetes! Nincs valami magától értődőbb, mint az, hogy most minden cserkész vágyik ki a szobából, hogy jól kihasználja a kevés igazi szép téli napot.

Tudom, hogy szerettek minden téli sportot, épen azért akarok egy keveset erről beszélgetni veletek. Félreértés elkerülése végett sietek kijelenteni: nagyon okosan teszitek, ha korcsolyáztok, ródliztok, síztek, vagy hólabdáztok, mert a télre ép úgy vonatkozik, mint a nyárra a mi elvünk: ‚minél többet a szabadba!"

De!... És most szeretném, ha nem dobnátok félre bosszankodva írásomat, hanem nagyon komolyan olvasnátok el minden sorát! — Nagyon sok cserkésztestvéremnek az a baja, hogy ilyenkor szinte nem bír magával. Minden gondolata a korcsolya, ródli vagy sí. Azt szeretné, ha soha mást nem kellene csinálnia. Annyira rabja ezeknek a sportoknak, hogy szinte elveszti a fejét, ha jó a hó, különösen jó a jég. Persze ti azt gondoljátok, hogy ennek aligha lehet valami súlyos következménye? Legfeljebb a mamuska izgul egy kicsit többet, a papa bosszankodik és veszekedik emeltebb hangon. Mert az bizonyos, hogy nekik van okuk úgy az aggodalomra, mint a bosszúságra, hiszen soha nem jöttök haza idejében. Pedig látjátok fiúk nagyobb dolog is történik itt. A túlhajtott téli sport egyenesen cserkészmivoltotokból forgat ki. Annyira nem tudtok ellentállni a csábításnak, hogy minduntalan összeütközésbe kerültök a törvényekkel. (I. törvény — Egy kis füllentés az elkésés miatt; II. törvény — nem tanuljátok meg jól a leckét, mert elment az egész délután; III. törvény — mostanában alig segíttek otthon, mert „nincs időtök" ... folytassátok csak!)

Fiúk! Efelett nem lehet napirendre térni. Mert a sok törvényszegésnek sok súlyos következménye lehet: szüleitek bánata, munkátok elhanyagolása, rossz félévi értesítő, fáradság a műhelyben, unalom a munkában s mindenekfelett a magatok értékszínvonalának leszállása.

Tudom én jól, hogy most túlságosan sokat szidnak a téli sportért benneteket. De azt meg ti tudjátok, hogy én nem szoktam veszekedni. Ezeket a sorokat ne vegyétek hát szidásnak, hanem kérésnek és egy kis indításnak, mely azt célozza: gondolkozzatok — jól van az, ha most mindenetek csak a sport? Én azt hiszem, magatok is belátjátok, hogy le kell fokoznotok szenvedélyeteket. Vigyáznotok kell, hogy a jégen, a síkos havon el ne csússzék a ti cserkészlelketek, hogy el ne vágódjék ott a cserkész szinte katasztrófálisan.

Szeretném, ha mostanában az összejöveteleken szó esne erről a témáról, ha komolyan beszélgetnétek róla: hogyan is álltok a hóval, jéggel?

Erre annyival is inkább szükség van, mert ismerek egy fajta gyerektípust, aki épen az ellenkező hibába esik: ki nem menne egy percre a hideg levegőre, „ha nem muszáj". Ezek — cserkészek között nem sok van — talán még rosszabbak, mint amazok. Egyenesen öngyil-

kosok. Mert bennt kuksolni egész nap a szobában s ott görnyedni, talán épen egy rossz regény felett akkor, amikor pedig pazar csillogásával csalogat a hó, a jég, a friss üde téli levegő — bíz ez nagy vétek az egészség ellen. Nem lehet kifogás, hogy „fázom, rossz a cipőm, nincs korcsolyám, ródlim stb." Ha csak rövid időre is, de minden nap kinnt kell lenni a szabadban. Ha máshoz nincs eszközötök, legalább egy keveset szaladgáljatok, hólabdázzatok, hóembert csináljatok, de meg ne fosszátok magatokat a pompás egészséges, erősítő téli levegőtől!

Ezért mondom, hogy az örsi órán vegyétek elő ezt a kérdést. A túlbuzgókat fékezzétek, a hidegtől félőket edzétek. Röviden: télen is maradjatok cserkészek, akik szeretik a szabad levegőt, a szabad természetet, de túlságba nem viszik a tél örömeit sem, mert tudják, hogy az élet nemcsak játék, nemcsak sport, nemcsak szórakozás, hanem munka is, kötelesség is. *Kálmán bácsi.*

NAGYAPÁINK PESTJE ÉS BUDÁJA.

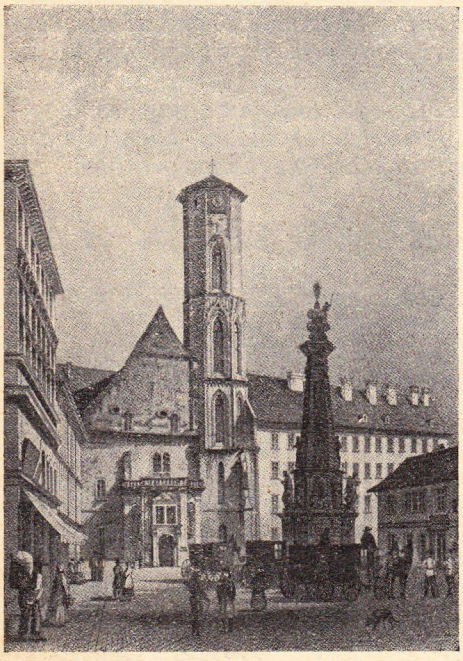

1. A Szentháromság-tér és a „Nagyboldogasszony egyháza" Budán 1863-ban.

Négy képpel akarjuk bizonyítgatni, hogy milyen nehéz is a cserkésznek „ismernie a környezetét". Mert könnyű azt mondani, hogy ismerd meg a hazádat, amikor ehhez azt kellene, hogy végigjárjam táborozva, *gyalogolva* minden részét. Amit a magam szemével látok, azt át is tudom érezni és az igazi honismeret mégis csak az, amely *egyszersmind élmény* számunkra. Ha meglátom a Bükk tetejét, azt mondom:

— Az volt a nagyszerű sítábor a Feketesáron! Emlékszel, mikor a Király-útján a Tarkőre mentünk, kétújjnyi zúzmara terhelt meg minden ágacskát, minden alvó rügyet! Tíz lépésnyire se láttunk a ködtől!

Nemcsak láttam, de át is éltem én azt a Bükktetőt és nem felejtem el sem a neveket, sem a formákat, sem az életét. Igy kellene átélnünk a haza minden tájékát. De mit csináljunk a „környék" ismerettel is, amikor ez a környék szakadatlanul változik! Az idén még csak három házat építettek az utcánkban, de jövőre tán egész utcasort bontanak le, hogy vásárcsarnokot építsenek helyébe, aztán az egész Tabánt fogják újjáépíteni. Tegnap még „halpiac" volt a Dunaparton, vidékről kofák jöttek szekéren és sorba álltak vásárt csapni, ma úgy hívják „Dunaparti korzó" és világszínvonalon álló szállók sora büszkélkedik ott. Tegnap még szamaras kordék vitték szét a dunavizet a mosáshoz és svábok kínálták „Donauvósza" kiáltással, ma forgatunk egyet a csapon és vezetékből ömlik a víz még a hatodik emeleten is.

Bizony a környezeted folyton változik és a földrajzi leírása is hasonlatos a fotografus „pillanatképeihez". Ki tudja elképzelni a Szentháromság-teret úgy, ahogyan azt 1. képünk mutatja? Pedig ez csak 60 évvel ezelőtt készült. A nagyapáink Budájának volt ékessége a „Nagyboldogasszony egyháza", ahogy a „Nagyboldogasszonyról nevezett budavári koronázó főtemplomot, vagyis Mátyás templomot" akkor nevezték. Ma ez a részlet úgy hat, mintha valami középkori német város jellemző látképét mutatnák be. Azóta a templomot, Schulek Frigyes műegyetemi tanár tervei szerint újreneszánsz stilusban teljesen átépítették és a tér az új pénzügyminiszteriummal szépült, nem is említve a Halászbástyát és egyéb rendezést. (Ki milyen érdekes részleteket tud még megfigyelni a képen?)

Menjünk végig a váron déli irányban, akkor a mostani Dísz-téren nem találjuk még a hatvanas évek elején a honvédszobrot, hanem az u. n. Hentzi-emléket. Hentzi tábornok, várparancsnok hősiesen halt meg itt a budai várban, de a magyar honvédek ellen, az osztrák császári gondolatért küzdve. És a nemzetnek türnie kellett, hogy a haza ellenségének a fővárosban emléket állítson az osztrák császár! Bizony a lelke is más volt a nagyapáink Budájának, mint a mainak.

A királyi palota még a régi, Mária Terézia korbeli, több javítással. Az új, a mostani, csak e század elején készült el. Akkor még keresztül mehettünk a „Várkapun", amint azt 2. képünk mutatja. Ma a várhegy palota felőli része teljesen elzárt terület és ennek a kapunak a helyén maga az új palota áll. A lejárat a mai Szebeny-

2. Kilátás a várkertből Budán 1863-ban a Gellérthegy felé.

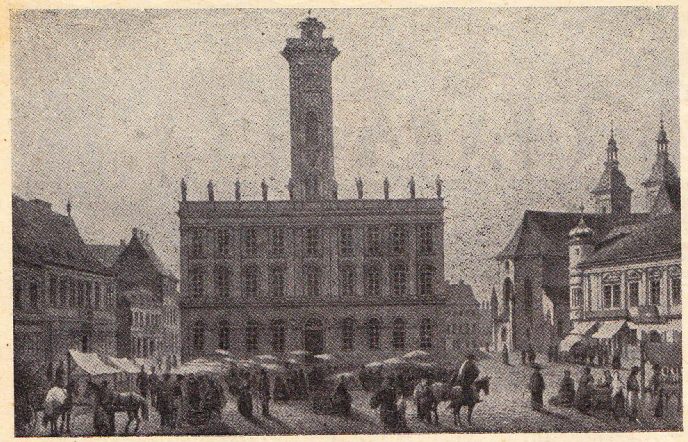

A Városháza Pesten 1864-ben. Jobbról a belvárosi plébánia-templom.

térre nyílott. Látjuk a ráctemplom és a tabáni kat. templom tornyát; messze balról a Dunát, jobb felől pedig a Gellérthegyet, az akkor még teljes épségben meglevő „fellegvárral" (citadella). A Gellérthegyen akkoriban még mindenfelől szőlők voltak és a budaiak szerették jó borát. Az Ördögárok a mai Döbrentei-téren még nyíltan folyt, az Attila-utcából jövet hídon kellett átmenni rajta. A várkaput este becsukták és reggelig nem lehetett átjárni rajta!

Amint ezen a várkapun kilépünk és Pestre nézünk, egy magas torony tűnik fel. Nem templomtorony, nem is minaret, inkább tűzoltótoronynak látszik. Az is! De a régi pesti városházából emelkedik ki! Mi ezt már nem láttuk. A mai nagy városháza akkor még Károly-kaszárnya, hisz annak is épült! Ma azt mondanánk:

— Sétáljunk át a városházához, pár perc alatt elérjük a hídon át!

— Az ám — felel a földrajz —, csak az a bökkenő, hogy akkoriban nem volt még Erzsébet-híd. Ez csak 1905-ben készült el. Csak a Lánchídnak lehetett kerülni. Ez volt az akkori Pest és Buda egyetlen hídja és büszkesége.

A mai belvárosi plébánia templom még azon a mély szinten van, amelyiken a városháza állott. De a Duna partja akkor vásártér, rendezetlen, hídnak nyoma sincs. A mai Klotild paloták és az új piarista rendház vidékén állott ez a városháza, amelyet 3. képünk mutat. Hasonlítsuk össze azt az életet, amelyet ez a kép mutat, a mai Váci utcai élettel!

Üljünk a gőzhajóra 1863-ban és menjünk felfelé Óbudára. 4. képünkön megkereshetjük a Dunán azt a gőzhajót, amilyennel akkoriban közlekedtek. Bárkaformájú az és künn kell állni a fedélzeten. Hosszú kéményű, nagyfüstű, lassú alkotmány,, mégis olyan büszkék rá eleink, hogy dehogy is hagyták volna el csak egy képről is! Elérünk Óbudára, a Duna és a Margitsziget közére. A part itt is földes, természetes. A part mentén útjuk van a lovaknak, amelyek az úszályokat vontatják. Látjuk egy úszály magas árbócát, amint négy ló a kötelének rugaszkodik. A vizen egész sereg „hajómalom" áll. Ezeken őröltettek a budaiak. A víz hajtja a nagy lapátos kereket és így legolcsóbb munkaerőt használ. Milyen más a képe ma a Dunának ott! A parton öt-hat emeletes gőzmalmok emelkednek és a vizen vizitelepek bóbiskolnak, regatta egyesületek sporthelyei. A partot vagy kő borítja vagy „strand" lett.

Ha a cserkész a „környékismeret" tekintetében mindig biztos tudásra törekszik, akkor figyelje a folyton változó képet és lássa meg az átalakító tényezőket is. Ha pedig Magyarország földrajzát olyannak akarja tudni, amilyen ma, akkor ne tartsa véglegesnek azt a földrajzi képet, amelyet tegnap rajzoltak, hanem gondoljon arra, hogy az ember és a föld folytonos kölcsönhatásban vannak. A föld gyúrja, alakítja az embert, pusztítja vagy szaporítja, ahogy az ereje bírja, de az ember is hatalmas változásokat okoz. Minden földrajzi tájról elmondhatunk olyasvalamit, mint a Gellérthegyről 60 évre érvényesen; tegnapelőtt szőlőhegy, tegnap várhegy fellegvárral, ma parkozott sétány és ki tudja, mit hoz a holnap? Talán alagút fúrja át és villamos drótkötélpálya visz fel rá. Száz év előtt csillagvizsgáló volt a tetején, holnap talán megépül rajta a „Magyar Hősök Panteonja" vagy „Magyar Skansen" lesz belőle.

Temesi Győző.

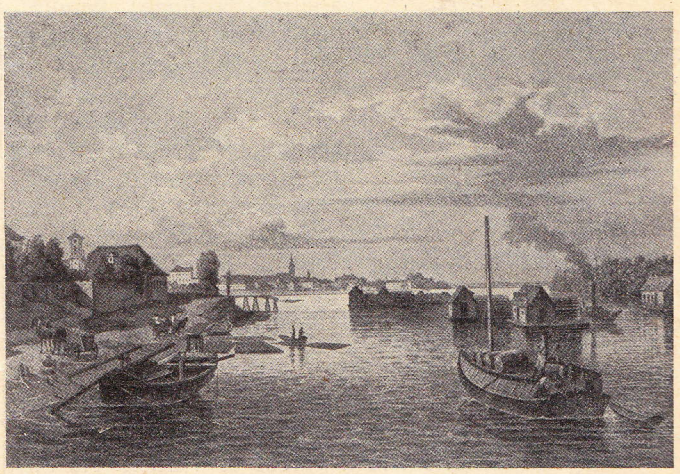

Óbuda a hajómalmokkal. (Melyik rész ez? Ki tudja?)

MEGFIGYELÉST FEJLESZTŐ ÉRDEKES JÁTÉKOK.

Személyleírás játék. Az örs egyik tagja az otthon egyik sarkába húzódik, háttal a többi felé. Az örsvezető adott jelére mindenki írásba kezd, leírja mindazt, amit az illető örsi testvérének személyéről tud. Elsősorban az arcát: homlokát, szemét, nézését, az arc alakját, az orr alakját, hajlását, száját, állát, fülét, haját. Testtartását, járását, hangját, beszédmodorát, ruházatát. Akinek ez a személyleírás a legjobban sikerült, jó pontot kap. Fontos, hogy a kapott személyleírásokat hangosan felolvassuk és nyilvánosan ellenőrizzük a megfigyelések helyességét.

Ki ismeri legjobban a csapat parancsnokát? Írás nélkül is gyakorolható. A lényege az, hogy a csapat parancsnokáról mindent elmondjunk, amit róla megfigyeltünk. Különösen kiemelendők azok a jellegzetes tulajdonságok, melyek a parancsnok személyében megfigyelhetők (hanghordozás, esetleg racscsol, monoklit hord, stb.), akinek személyleírása a parancsnokra leginkább ráillik, jó pontot szerzett. Összeírandók mindenesetre az így kialakult megfigyelések, melyeket alkalomadtán a parancsnokkal közölni kell.

Serlok Holmes. Két-három fiú egy elképzelt esetet talál ki és az eset helyszínét mesterségesen előállítja. Pl. Betörés a cserkészotthonba, utcai szerencsétlenség, stb. A helyszínt úgy jelképezi, hogy az esetnél szerepelt tárgyakat állít megfelelő helyzetbe, lábnyomokat imitál az eset rövid meséjének megfelelően. Miután a helyszínt előállította, az örs nyomozáshoz lát és a helyszínen jelenlevő tárgyakból és nyomokból a képzelt esetet reprodukálja. Ezen játék közben vigyázni kell, hogy a tárgyakhoz ne nyúljunk hozzá, csak vegyük őket alaposan szemügyre, vagy ha hozzá is nyúlunk, ugyanabban a helyzetben hagyjuk, ahol találtuk a nyomokat. Figyeljük meg, rajzoljuk le, de ne töröljük el. A végén következik a megbeszélés az eset szerzői és az örs között.

A KIS JÉZUS SZOLGÁLATÁBAN.

Karácsony szombatján néma, kihalt az Otthon. Ezen a napon senki és semmi sem pótolja a családi kör meghitt melegét, fenyőillatos, várakozással teljes varázsát. Épen azért kétszeresen éreztem árvaságom súlyát, mikor már kora délutáni órákban a „mi utcánk" felé bandukoltam. Akkor épenséggel semmi hajlandósgom nem volt, hogy a szent estét hideg hónaposszobámban töltsem. Az Otthon jól ismert falai közt akartam legalább gondolatban elrepülni Édesanyámékhoz, a Tisza-melléki tanyára. Bármennyire szerettem volna ugyanis hazautazni, beláttam, hogy okosabban cselekszem, ha összekuporgatott pengőimet elküldöm a hugomnak. Hadd vegye le Édesanyánk vállairól az ünnep gondját, hadd váltsa valóra kis testvéreink szerény álmait a kis Jézus nevében . . .

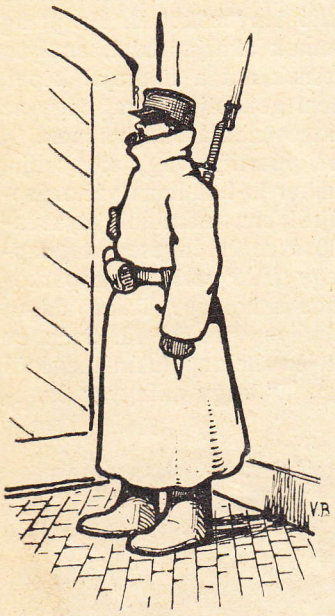

Halinacsizmás, szuronyospuskás őr . . .

A sok locs-pocs után tegnapelőtt hidegre fordult az idő. Éjszaka havazott is. Reggelre hófehérbe öltözött minden. Puha hósüveg díszelgett a kerítések lécein, a kiszáradt, gémberedett bojtorján-kórókon, az út árkát szegélyező kerékhárítókon. Havasan meredtek a fakószürke égboltra a lombjavesztett, dermedt faágak s a telefondrótokról halk huppanással hullott le egy-egy hópamacs, amint valami borzolt tollú, éhes veréb reászállott.

A csillogó, szikrázó, szűztiszta lepel befedte az utcák fagyott sarát és a nagy Isten végtelen szépségének ezernyi csodájával hintette tele a várost és vidékét. Néhány óra alatt eltűntette a különbséget palota és viskó között. Ezzel a nagyszerű egyformasággal talán a szegényeket akarta vigasztalni az Ur, hogy ne engedjék lelkükön úrrá lenni a keserűséget, a gyűlölködést, az irígységet, hiszen íme: a betlehemi Kisded egyformán szeret mindenkit s nem ismer különbséget ember és ember között . . . És bizonyosan intőjel ez az egyenlőség a jobbmódúak számára is, hogy amikor a csikorgó hideg és a kereset hiánya még mélyebbre szakítja a társadalmi rétegek között tátongó szakadékot: azzal iparkodjanak méltóképen megünnepelni a Megváltó születését, hogy örömet szereznek a szegénynek. Őszinte emberséggel és tág szívvel kell adakozniok legalább ezen a napon, hiszen vagyonuk feleslegét úgyis csak elszámolásra kapták onnan felülről.

Nem is volt még annak igazi karácsonya, aki mindig csak kapott és nem adott soha. Minél többet, minél melegebb szívvel adunk, annál jobban eltölti lelkünket annak a békének a tiszta boldogsága, amelyet a jóakaratú embereknek hirdetett az angyalsereg az első, csillagfényes karácsonyi éjszakában. Már pedig ez többet ér és tovább is tart minden ajándéknál.

Ilyen gondolatok között értem az Otthon elé. Sötétedett, odabenn égett a lámpa. Ugylátszik, nem leszek egyedül. Amint benyitottam, Marci fiam csodálkozva fordult hátra. Ott babrált valamivel a szerszámos szekrény előtt:

— Laci bátya! hát te mit keressz itt ilyenkor?

— Azt én is kérdezhetném! De hát szervusz! Látom, te is idemenekültél!

— Szeretettel jelentem, hogy néhány szerszámra van szükségem. Karácsonyfa-állványt akarok készíteni.

— Hát a fa hol van hozzá?

— A fogházban!

— A fogházban? Hát az mit vétett?

— Semmit, semmit — de tudod, az egyik kedves nővér ma reggel megkért, hogy segítsek neki a rabok karácsonyát elrendezni. Olyan jók hozzám ott a zárdában, az a kis ministráció igazán nem ár a mindennapi ebédért — hát persze elvállaltam.

— Jól tetted! Aztán meg érdekes is lehet a karácsony ott belül a rácson!

— Gyere el te is, Lacó bá'. Jobb, ha többen vagyunk, mert a fa nagy és nehéz. Aztán te tudsz orgonálni is. Tyüh, de szép lesz! Ugy-e eljössz?

Nem kellett sokat nógatnia. Összeszedtük a szükséges cókmókot, fűrészt, fejszét, kalapácsot, vésőt, szeget. Marci még némi villany-vezetéket is felmarkolt, hogy zseblámpása segítségével kivilágítsa a betlehemet.

Az ajtóban Pétör ütközött belénk. Hóna alatt a hegedűje. Rövid magyarázkodás után beállt harmadiknak. De most aztán szedtük is lábunkat, hogy el ne késsünk.

Tétován kopogtunk a törvényszéki fogház kilincstelen kapuján. Irhasubás, halinacsizmás, szuronyos-puskás őr nyitott ajtót. Az őrmesterhez utasított. Kákonyi őrmester

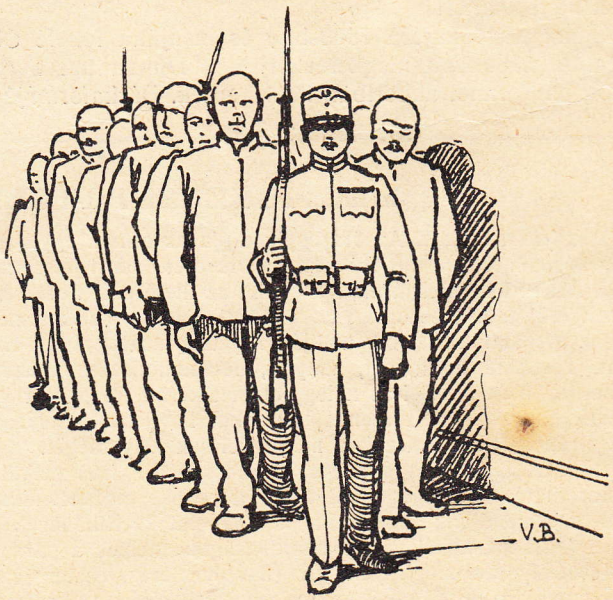

Lépések kopogása hallik a folyosón.

öles termetű, hatalmas bajszú bácsi volt. Szürke szeme nézése olyan különös volt. Ugylátszik, kevés őszinte beszédben volt része életében. Míg Marci beszélt, horgas tekintetével szinte a vesénkbe nézett, de aztán gyönge mosoly suhant át kemény vonásán, felvett az asztalról egy kulcs-csomót és szótlanul megindult előttünk.

Elsőbben a korácsonyfáért mentünk. Volt jó négyméteres. Azután kulcsaival kinyitott egy nehéz faajtót: asztalos-műhelybe léptünk. A gyalupadoknál darócruhás rabok dolgoztak. Az őrmester láttára kemény „vigyázz"-állásba merevedtek.

— A körösztöt! — szólt Kákonyi bácsi mély hangon.

— Ihol van, őrmester úr! Még éket is gyalultunk hozzá. Aztán lesz a fiatal uraknál szerszám a felállításhoz? Mert...

— Ölég! — dörögte vezetőnk, s a fogoly elnémult. Átadta a szükségeseket s máris továbbmentünk. Az első emeleten vasrács állta az utunkat.

— Első! — zúgott végig a folyosón az őrmester hangja. Kulcs-csörgés és szapora lépések. Egy fogházőr sietve ajtót nyitott, tisztelgett és mi beléptünk. Mögöttünk csattanva zárult a rács, csikorgott a zár, az őr visszament a helyére. Valósággal fellélekzettünk, mikor végre a kápolnába értünk.

A kedves nővér megörült a váratlanul megszaporodott segítségnek. El is készültünk hamar. A fa szegényes volt, de szép. A helyhez illő. Fehér gyertyákon és némi „angyalhaj"-on kívül nem volt rajta egyéb, mint alma, szentjánoskenyér és mézeskalács. De az volt jócskán, hiszen százhúsz ember számára készült.

Istenem! Százhúsz ember! Százhúsz családnak szomorú karácsony. Míg a fiúk a világítást szerelték, megnéztem a harmóniumot, a hangjegyeket. A kedves nővér az ajándékokat rendezte: egy-egy meleg ing és egy pár meleg harisnya. Piros pamuttal átkötötte, kis fenyőgallyat tűzött melléje. Szép, magyaros ajándék, megbecsülhetetlen a fűtetlen zárkákban.

Megérkezett a tisztelendő páter is. Szegényes, fakult a köpönyege, derekán kötés-öv. Ezüstös haja koszorúban simult a homlokára, melyen mély barázdákat szántott az élet. Csak a kék szeme mosolygott folytonosan. Csontos kezével megveregetett bennünket, aztán hátrament, leült egy karosszékbe. Egy őr nyolc-tíz rabot kísért be. Ezek karácsonyra könnyíteni akartak a lelkükön, hogy másnap valósággal szívükbe fogadhassák a Megváltót.

Nemsokára végeztek. A páter lassan odajött hozzánk. Összehajtotta a violaszín stóláját és nagyon csöndesen csak annyit mondott: „Szegény, jó emberek ezek. Sokkal nagyobb gazemberek futkosnak szabadon!"

Az ősz lelkiatya szavai megnyugtattak. Valahogy úgy képzeltem eddig, hogy a fogházban csupa ugrásra kész fenevadat tartanak. Pedig hányan vannak köztük, akit a nyomorúság, a jó szó és a nevelés hiánya, a keserűség hozott ide! Ezek bizony szegény, sajnálatra méltó emberek.

Csak állt, állt a kivilágított kis jászol előtt . . .

Hat óra. Minden kész. Meggyujtjuk a gyertyákat az oltáron. Odakünn kürtszó harsan. Háromszor „Vigyázz!" és a „Sorakozó". Egy-két perc mulva lépések kopogása, csoszogás hallik a folyosón. Az ajtó kitárul. Két fegyveres őr között szikár, őszes tiszt-féle lép be és oldalt megáll.

— Az igazgató úr! — súgja a kedves nővér. Zavartan forgatom a lapokat. A regisztereket huzogatom, tologatom. Pétör a hegedűjét hangolja. Marci a páternek segít az öltözködésnél. A kedves nővér letérdel az oltár mellett. A szőnyeg mellé, a hideg kőre.

Lassan jönnek a foglyok. Ügyetlenül keresztet vetnek, a térdüket is megbiccentik. Látszik, hogy nem kenyerük a templomozás. Jönnek, egyre jönnek. Telnek a padok. Valami csörgésre felfigyelünk.

— Te, valakit megláncolva hoznak! — dörmögi Pétör.

Igaza volt. Az ajtóban fésületlen, forradásos arcú rab jelent meg. Jobb kezén és ballábán vas-perec, azokon pedig súlyos, szögletes lánc. Nehezen lép vele. A hátam borsódzik: Micsoda karácsonya lehet ennek?! De mi ez? Az igazgató néhány kurta szót intéz az emberünkhöz. Csak annyit hallunk: „... hátralevő tíz napot elengedem. A Jézus nevében! Vegyétek le azt a vasat!"

A kedves nővér a kezébe temeti az arcát. A páter felnéz az életnagyságú feszületre ... Utolsónak Kákonyi őrmester óriás alakja tölti be az ajtó-keretet. Az igazgató katonás léptekkel előre jön és letérdel az odakészített térdeplőre . . .

A szentbeszéd és áldás után két fogoly meggyujtotta a karácsonyfa-gyertyákat. Később tudtam meg, hogy mind a kettő gyujtogatásért ült öt-öt esztendőt.

Halkan szólalt meg a harmónium. Az emberekre ránehezedett a hazavágyó hangulat. Egyik a másik után hajtotta le a fejét. Intettem Pétörnek s a hegedű hangja belesimult a kíséretbe. Marci rákezdte:

„Mennyből az angyal
Lejött hozzátok
Pásztorok, pásztorok . . ."

Bátortalanul belekapott egy-két hang, majd egyre többen, végül már az őrök is fújták:

„Hogy Betlehembe
Sietve menvén
Lássátok, lássátok . . ."

Már a harmadik éneknél tartottunk. Rég elfelejtettem, hogy kiknek muzsikálok. Pétör sohse játszott ilyen szépen:

„. . Istállóban ne hagyjátok,
Szívetekbe fogadjátok,
Hisz ő minket úgy szeret,
Hisz ő minket úgy szeret . . ."

Ekkor váratlan dolog történt. A hátsó padok egyikéből zokogás hallatszott. Azt a keserű, felcsukló férfi-sírást — amíg élek — nem fogom elfelejteni. Sokan odanéztek, egyik őr előrelépett, de az igazgató úr már ott állt padnál,

kezét a fogoly vállára téve. Az nem tudta magát türtőztetni és hangosan felhördült:

— Szegény... apró... gyerekeim...

A fortissimo-regisztereket kihúztam, teljes erőmből megnyomtam a pedálokat és vidámabb dallamba kezdtünk. Hogyisne, hiszen még Kakonyi őrmester is elővette a nagy, lilakockás zsebkendőjét és igen szaporán fújta az orrát. Pétör egész betyárosan táncoltatta a vonóját:

„Édes Jézus,
Aki minket
Oly nagyon szerettél,
Hogy bennünket üdvözíthess,
Betlehemi istállóban
Szent Szűztől születtél..."

Eközben az igazgató előre jött azzal az emberrel. Már erőt vett magán, de a könnyei egyre peregtek le vöröses bajuszába. Az volt, akiről levették a vasat. Csak állt-állt a kivilágított kis jászol előtt, melyben mosolygós arcú kis Jézus feküdt igazi szalmán. Biztosan a saját gyermekeire gondolt. Észre sem vette, mikor a kedves nővér a kezébe adta az ajándékot. Csak arra rezzent fel, mikor figyelmeztette:

— Nézze, Bicsók, levél is van benne hazulról. A feleségének meg küldtünk egy kis pénzt, a gyerekeknek meleg ruhát, játékot...

A fogoly értelmetlenül nézett egy pár percig, valamit motyogott, aztán leült egy padra, ahol világos volt s a levelét olvasgatta, símogatta.

Befejezésül az igazgató úr szólt néhány katonás mondatot arról, hogy az a szeretet, amelyet Krisztus Urunk hozott a világra, kétezer év múlva is oly erős, hogy áthatol a börtönajtókon, sőt még a kérges szíveken is.

Távozása előtt hozzánk jött, kezet adott:

— Jó munka volt, fiúk! Köszönöm az én nagy családom nevében!

Velősy Elek.

(E megható történet a karácsonyi számból maradt ki. Talán elkésve is szívesen olvassátok?)

RÉGI MAGYAR APRÓDSZEMLE.*

Irta: *Csaba Jenő dr.*

Akikről sikerült lefujni a magyar közömbösség salakját, a feledés porát: álljanak itt. Meleg lélekkel időzzetek körükben.

Garai Miklós

családja hatalmának megalapítója. Fiaival, unokáival együtt mint apród kezdte a szolgálatot. Nádora lett az országnak. Családjából fiai: Miklós és János, rokonai: Pál, János, Gergely szolgált csapatában.

Diakovárnál (1386. IX. 4.) Nagy Lajos özvegyét és Mária királynét hősiesen védte rokonaival a lesből rájuk rohanó Horváti János macsói bán és Palizsnai János, várnai perjel bandériuma ellen. Hátával a királynők hintajának támaszkodva verte vissza a támadókat. Kard, lándzsa, nyíl nem fért hozzá, de valaki hátulról a kocsi alól elrántotta a lábát. Ekkor elbukott és a tömeg lefejezte. Ősz fejét a királynők hintójába dobták. Hűséges, eszes ember volt, kinek meggyőződése fedte a fajtája és hazája érdekeit. Meggyőződésének áldozata lett. Fia

ifj. Garai Miklós

1387-ben macsói, majd hovát, szlavon, dalmát bán; 1400-ban a bosnyák s török háború fővezére, majd nádor s Zsigmond sógora, diplomatája.

Miklós apród.

IV. v. Kun László király apródja. Győr várát ostromolta a király, amikor kitünt. A kirohanó németekből többet lenyilazott, néhány csehet lándzsájával elejtett. Nagyszombat visszafoglalásakor előreugratott, három németet kivetett a nyeregből és egy magyart kiszabadított a fogságból. Detre vára ostromakor egy nagy bálvány németet lovastól elfogott. A király bőven kitüntette a fővezér és tisztjei által magasztalt fiatal vitézt.

Még előbb, V. István alatt harcolt Ottokár cseh király ellen. Egy kémszemle alkalmával a csehek sűrű tömegéből szakított ki egy páncélos vitézt. A Mosoni-kapunál pedig meglepte és elűzte a lappangó ellenséget, miközben több csehet átvert a lándzsájával.

Laczkfy István. † 1354.

Az egykorú krónika így tiszteli: „kemény vitéz", „oroszlánbátorságú hős", „olyan vagy, mint egy második Laczkfy István."

Még ifjan megnyerte Anjou Károly király bizalmát, főlovászmestere lett. Mikor Károly a németek betöréseit megtorlandó Ausztria és Stiria ellen indult, Laczkfy számos német katonát és előkelő urat elfogott s a király táborába hurcolta. Azután oroszláni vakmerőséggel megvívta Stillfried várát és a vár urát foglyul a királynak adta át. Később a rácok ellen vitézkedett. A király egyedül őt küldte ellenük és ő a földjüket egész az Obona vizéig feldúlta. A havasalföldi szerencsétlen háborúban Árgyas vára körül szerzett érdemeket s a halálos veszedelemből sebesületlenül kihozta a királyt, ámbár a lovát alóla is kilőtték. A cseh határszélen 9 évig működött, gyakran életveszéllyel, de végre is visszaállította Szent László határait. Azután a Nándorfehérvárat megszállott rácokra vetette magát. Erődítésüket feldúlta, csapataikat véres tusában szétverte. Innen az osztrák határon tülekedett Szent István katonáiért, eredménnyel. Elfoglalta a Lajta-hegyet, Szarvkő várát felépítette, Lékát visszavívta. Egy osztrák guerilla vezetőt, gazdag főurat, foglyul ejtett bandájával. 30.000 márka értékű zsákmányt szerzett és adott át a királynak a magyar alattvalók és kereskedőknek okozott károk pótlására.

Ő vezeti a hadat Nápoly városába 1348. szeptemberben. — 1349. VI. 6-án teljesen letöri az ellenfelet. Az 1350-i Aversa ostromát ő irányítja. 1351-ben Horvát- és Tótország bánja.

Az egyéni érdem, hű szolgálat, tettrekész hazaszeretet az osztrák, rác, irredenta eszményképe.

(1341-i adománylevél adatai.)

Ákos Ernye ispán.

IV. Béla udvari katonája. A mohi ütközetben, mint az Ákoshad vitéze, a menekülő királynak elgyengült lova helyett átengedte a saját vezetéklovát. A többi testőrrel feltartóztatta a tatárokat addig, míg a király lovat cserelt, miközben több sebet kapott, de még így is kivágta magát az öldöklésből.

1246-ban ő a fővezére annak a hadnak, melyet az alávaló Babenbergi Harcias Frigyes ellen vezetett IV. Béla. A csata kezdetén a király előtt a lándzsájával kivetett egy híres német lovagot a nyeregből. Az ütközetet megnyerte.

1250-ben ismét Ausztriában hadakozik magyar és kun sereggel. A himpergi kerület kapitányát, Preussel Wernhadt-ot személyesen legyőzte, seregét megfutamította s nagyrészben lekaszabolta. A királyharcokban István ifjabb király fogságába került, s sebesülten bár, de mégis ellenállott minden átpártolásra serkentő szónak.

(Wenzel: Árpádkori okm. IX. 15, VII. 321, XIII. 342.)

A Mohi-puszta vitézei.

A mohi ütközet alatt és után a királyi apródok önfeláldozása egyenrangú Szécsi Dénesével.

Ákos Ernye
lovának kidőlése után
Ivánka András
a saját lovát adta a királynak s testvérével,
Ivánka Tamás-
sal gyalog próbált menekülni, de Tamást a tatárok megölték. Közben a tatárok a király elé kerültek. Az egyik lándzsáját már rászögezte, mikor az ifjú
Pók Móric
kelevézzel átütötte. A másik tatárt
Mahalf'a Detre
terítette le. A további menekülésben
Aba Sándor
saját testével védte és végkép kivágta a fáradt királyt a veszedelemből.

(Folyt. köv.)

* Ez alatt a cím alatt kitünő történész-munkatársunk tollából érdekes történeti adatokat közlünk olyan nagy magyarokról, akik mint királyoknak, vezéreknek apródjai nagy és nemes szolgálatot tettek. Mindmegannyi ideálja lehet minden magyar cserkésznek, cserkeszapródnak.

HAJSZA FÜTYÜLŐ FAZÉK UTÁN.

A fütyülő fazék legendája. — Hogyan szólalt meg először? — Mit szólt hozzá a dániai közvélemény? — A fütyülő fazék munkája végeztével eltünik. — Nyomásom a fütyülő fazék után. — A fütyülő fazék ismét megjelenik.

A nyáron a Cserkészszövetség Vizitelepe mellett egy bokorban kuksoltam, mikor két rejtelmes szó ütötte meg fülemet:

— A fütyülő fazék...

— Hm — mondtam magamban —, mi lehet ez a fütyülő fazék?

A kíváncsiság annyira fúrta oldalamat, hogy feláldoztam kitünő napfürdőző helyemet s az indiániskola szabályai szerint a beszélgetők felé lopódzkodtam.

Hát a bokor mögött egy csomó cserkész gubbasztott, s feszült érdeklődéssel lesték két nagyobb fiú elbeszélését. Épen a hosszabbik beszélt.

— Hát pedig tényleg úgy történt, ahogyan mondom. A fazék megszólalt.

— Hihetetlen! Bámulatos! — hümmögtek a hallgatók.

— Magam is csodálkoztam. Mert tudjátok, egészen addig a pillanatig, míg a fazék átható sípja meg nem szólalt, nekünk voltak a legjobb kilátásaink a győzelemre. Ugy-e Szveti? — fordult társához.

— Le is pipáltuk volna a németeket, ha az a fazék meg nem szólal — szólalt meg a kérdezett — s annyit mondhatok, hogy Pali szaktársam túlzott szerénységből nem ecsetelte eléggé azokat az érdemeket, melyeket mi messze idegen tengereken szereztünk volna, ha az átkozott fazék le nem kozmásítja legszebb reményeinket.

Kedves olvosóim el sem gondolhatják, milyen ijedten lestem a bokor mögül a beszélgetés folytatását. Idő előtt nem akartam beavatkozni. Azonban hiába lestem, az a téma nem került elő s most egészen másról beszélgettek.

Elhatároztam, hogy a tettek mezejére lépek s elhagytam a bokor hűs rejtekét. Az ismerkedésre vonatkozólag kitűnő ötletem támadt:

— Jó munkát, fiúk! — köszöntöttem őket.

— Jó, munkát, Pelikán bácsi! — hangzott a válasz.

— Hm! Köszönöm a szíves üdvözletet, de — s ekkor kellemes bariton hangom rádió légköri zavaroknak megfelelő recsegéssel lecsapott a két elbeszélőre — milyen szabálytalan jelvényt viseltek ti ingzsebetek fölött?

A két fiú, a Pali meg a Szveti első pillanatban meglepetten tekintettek bal ingzsebükre, aztán felvidámodott arccal válaszolták:

— De hiszen ez szabályos, kedves Pelikán bácsi!

— Már hogyan lenne szabályos az a vitorlás bronzplakett? — hördültem fel. — Hiszen, ha szabályos öltözékhez tartoznék, úgy én is hordanám.

— Igen, de Pelikán bácsi nem volt kint Dániában!

— Már hogyne lettem volna! Hiszen 1924-ben a kopenhágai Jamboreen...

— Ja, de nem erre gondolunk, hanem 1926-ra, mikor Dániában voltak a nemzetközi vizicserkész-versenyek.

— Ja vagy úgy! — mondottam s derengeni kezdett agyamban a helsingőri versenyen résztvett vizicserkészek emlékplakettjének ügye.

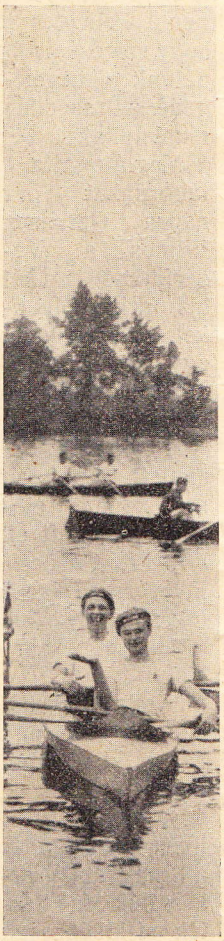

Akik látták a fütyülő fazekat.

— Igen, kérem, mi mind a ketten résztvettünk a versenyen. A fiúk mindtanui, hiszen épen az előbb meséltünk ottani kalandjainkról.

Hirtelen pompás gondolatom támadt. Észrevétlenül fogom megtudni a titkot! Ezzel a hosszúnövésű Palihoz fordultam:

— Rendben van, de most én is teszek egy ellenőrző kérdést, melyből azután megtudom, hogy nem valamilyen álcserkésszel van-e dolgom.

— Tessék parancsolni! — válaszolta Pali.

— Hát mond meg nekem röviden — s közben arcom közömbösen tekintett a Vizitelep nyüzsgő életére — a fütyülőfazék esetet.

— Az egyszerű! — Válaszolt Pali. — A német vizicserkészeknek a helsingőri viziversenyen olyan fazékuk volt, melynek sípja, abban a pillanatban, hogy az étel elkészült, szólni kezdett.

— Helyesen válaszoltál — mondtam nagy kegyesen, s úgy tettem, mintha ez a közlemény a „fazék-rejtélyről" egészen hidegen hagyott volna.

— Kérem még annak idején részletesen leírtuk a Magyar Cserkészben — szólt közbe, Szveti.

Azt hiszem elvörösödtem, mert mégis csak botrány, hogy egy cserkész nem olvas el minden számot lelkiismeretesen.

Sietve elbúcsúztam s hazaérve első dolgom volt, hogy a jelzett cikket átolvasva tisztába jöttem a fütyülő fazék problémájával.

Tényleg volt a németeknek fütyülő fazékuk, mellyel a dán döntőbírák osztatlan bámulatát kivívták s így elsők lettek, megelőzve a magyarokat. Amint e cikk fölött elmélkedtem, lelkemben új Széchenyinek éreztem magamat, ki a külföld nagy vívmányait átülteti a magyar talajba. A „fütyülő fazékat" annyira nélkülöző magyar cserkészetnek lesz ezentúl fütyülő fazéka! Mert én fel fogom fedezni.

Ez volt a terv, de a valóság sokkal nehezebbnek bizonyult, mint ahogyan csak gondolni is mertem.

Elsősorban is elmentem a Cserkészházba s a Cserkészbolt új helyiségébe érve, kértem egy darab jókivitelű, duplaerős, kiváló, fütyülő fazékat.

— Milyen fütyülőt tetszik parancsolni? — kérdezte egy deli fiatalember.

— Kérem, én nem fütyülőt, hanem fütyülő fazékat szeretnék?

A deli fiatalember szánakozva nézett rám:

— Kérem, mi a cserkészet minden szükségletét ki tudjuk elégíteni, de játékszereket, olyan fütyülős dolgokat nem tartunk.

Szomorú szívvel indultam el másfelé, keresni a fütyülő fazékat. Két edénykereskedésből szánakozó mosollyal kitessékeltek, a harmadikban pedig a mentőkért akartak telefonálni.

Venni nem tudtam. Kerestem a lexikonban, de hiába. Megszereztem a már megszünt Aller képes hetilap számait. Hátha ott szerepel! De ez sem járt eredménnyel. Igy hát egyedüli reményem az volt, hogy talán a „Jézuska" hoz nekem, ha nagyon jól viselkedem, egy fütyülő fazékat. A legszomorúbb pedig az volt, hogy már-már

kezdtem kételkedni a cserkészigemondásba vetett törhetetlen hitben.

Azonban a karácsonyfa alatt nem volt semmi. De mikor másnap családi körben vártuk az ünnepi ebédet, egyszerre valamennyien felfigyeltünk. A konyha felől ugyanis egy éles visító hang hallatszott, melynek hangjára furcsa bizsergés járta át tagjaimat.

— Mi az? — kérdeztem nagynénémtől.

— Ah, semmi, csupán a fütyülő fazék.

— A fütyülő fazék? Tréfálni tetszik?

— Ha nem hiszed, menj és nézd meg a konyhában. A Malcsi nénédnek hozta a „Jézuska".

Rohantam ki s tényleg fazék fütyült. Csak úgy dűlt a fütyülőn a gőz.

Megvolt a felfedezés, láttam a fütyülő fazékat. Megtudtam kezelésének titkait és használatának előnyeit. Eszembe vésték, hogy fele idő alatt készülnek az ételek s egyharmad tüzelőt fogyaszt. A felfedezésemen kívül azonban a legnagyobb örömet az okozta, hogy szétfoszlott a rejtélyes legenda, s azóta, ha a konyha felől a fütyülő fazék sípja megszólal, mindig arra gondolok, hogy a cserkészeknek bármilyen hihetetlen dolgot is el kell hinni.

Pelikán Pál.

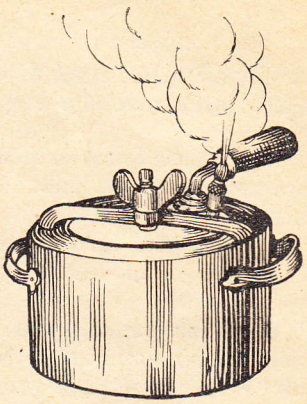

A fütyülő fazék.

BESZÁMOLÓ A II. KÖZPONTI SÍ-TÁBORRÓL.

Gyula bácsi sí-túrára indul táborával.

A Magyar Cserkészszövetség ezen a télen is megrendezte a központi sítábort, amely létszámban is, működésben is felülmúlta a tavalyit.

A második tábor parancsnoka, Zsembery Gyula dr., orsz. társelnök úr, a mi kedves „Gyula bácsink" volt. A helyettes táborparancsnoki szerepet Zsembai Ferenc 915-ös parnok, siketnémainézeti tanár töltötte be. A G. H.-t az idén is Guszmann Frici 30-as cs.-tiszt, sí-oktató vezette a tábor tagjainak legnagyobb megelégedésére.

A tábor minden szempontból kiválóan sikerült. Nagy fegyelem, baleset nem történt s vidámság aranyozta be ottlétünk napjait.

Naponta 6 óráig síelés. Gyula bácsi több szép turát készített elő. Első utunk Lillafüredre vitt. Sokkal hosszabb és szebb volt Répáshután át a Tarkőre (930 m) vivő utunk. Sokáig gyönyörködtünk itt az alattunk hullámzó ködtengerben. Miután elv volt „minden kis időt jól kihasználni", hazafelé Tapolcán keresztül mentünk, ahol a meleg forrásokat néztük meg. A megtett km-ek száma 70.

A szilveszter éjjelt cserkészszokás szerint szabadban töltöttük. Máglya és röppentyűk tették világosabbá a megemlékezéstől amúgy is kipirosult arcokat. Másnap a falu népének rendeztünk ünnepélyt. Az érdeklődés nagy volt, hisz ezermesterek hírében állottunk s a betegek tömegesen keresték fel tábori orvosunkat.

A tábornak magas vendége is volt. Eljött közénk pihenni Felicides Román dr. őméltósága. Örömmel láttuk, hogy szívesen volt nálunk s megelégedéssel szemléli munkánkat.

Meglátogatta táborunkat pár napra Gerritsen Vilmos, a „Vezérfarkas" is két kis farkaskölyökkel. Szeretetünket egy gyönyörű előadással jutalmazta a „térképről".

A sok tréfa, dal mellett nagyon sok komoly előadás hangzott el. Volt futó-, sőt céllövőverseny is. A lövészetet is szorgalmasan gyakoroltuk.

Mindnyájuknak, akik kint voltunk az a kívánsága, hogy jövőre ne egy, hanem öt ilyen tábor adja a magyar cserkészfiúk és tisztek sí-kiképzését.

Obernyik Ede.
97 „Baross" s.-tiszt.

Dr. Felicides Román (fehér szveterben) a sítáborban.

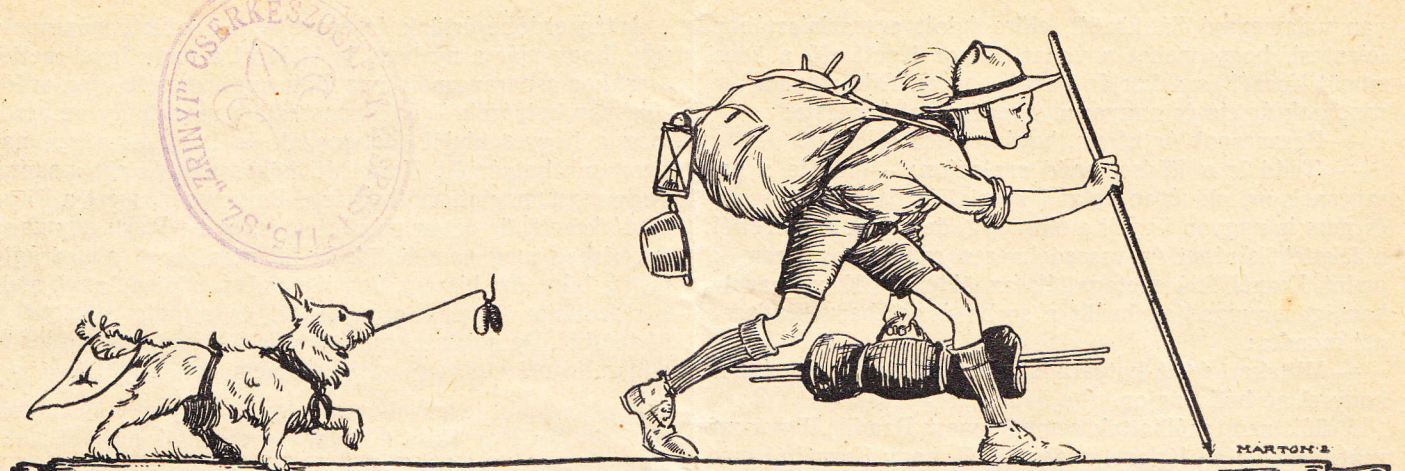

AHOGYAN A PUFI LÁTJA.

Leleplezi: *Szektor.*

Hát gyerekek, ezzel a Pufival borzasztó nagy baj történt. Azaz nem is a Pufival, hanem a leveleivel és a baj nem is a levelekkel történt, hanem a Nyafi kis gazdájával, a szöszke Iluskával. Nem illik, hogy egy lovag egy kisleányról pletykáljon és én tudom, hogy a cserkésznek lovagnak kellene lennie, de ezt az esetet muszáj elpletykálnom, mert másképen ti még azt hinnétek, hogy én voltam lusta és azért vártatok már két hónapja hiába a Pufi levelének a folytatására. Pedig nem is én, hanem az Iluska volt lusta

Tudjátok, az úgy volt, hogy Iluskát beiratták a leánygimnázium első osztályába. És a leánygimnáziumban is megvan még az a középkori rossz szokás, hogy időnként a tanárok konferenciákat tartanak és árulkodó leveleket küldenek a szülőknek. Iluska mamája is kapott ilyen árulkodó levelet, amelyben az volt megírva, hogy Ciceróék meg haragudnak azért, ha Ciceró jobban tud latinul, mint az Iluska és hogy ezért a tanárok megróják őt. Mamuska ezért nagyon megharagudott, mert a mamuskák rendesen haragudnak azért, ha Ciceró jobban tud latinul, mint az ő gimnazista kisleányuk, és kimondta az ítéletet, hogy míg a latin szekundát ki nem javítja, Iluska semmiféle leánypajtását vendégül nem fogadhatja; és hogy még a Nyafival se játszhasson, hát a Nyafit két hónapra falura száműzték egy nagy bajuszú rokon bácsihoz. Mivel pedig a Pufitól kapott leveleket Nyafi egyenként szokta nekem olvasásra kölcsön adni, ez alatt a két hónap alatt egyetlen levelet sem kaptam meg tőle s nem is leplezhettem le őket a Magyar Cserkészben. Igy hát ne engem szidjatok a levelek elmaradása miatt, hanem a tanár urat, aki Iluskát megrótta latinból, mert hiszen úgy is minden rossznak mindig a tanár urak az okai.

Iluska azóta nem tanult ugyan meg latinul, de viszont a nagybajuszú bácsi karácsonykor visszaküldte a Nyafit, mondván, hogy ilyen pákosztos kutyát nem hajlandó tovább tartani; s Nyafi első dolga volt, hogy három levelet elküdjön nekem Csivik úrral, a fecskével. A levelek az eddig közlöttek folytatásai s Pufiék táborának további fejleményeit mesélik el. Igaz, hogy azóta lehullott a hó és nehéz magunkat táboroztató forró nyárba képzelni; de ezen könnyű segíteni: üljetek a kályha mellé, hunyjátok be a szemeteket, hogy semmi télit ne lássatok s Pufi leveleit úgy olvassátok.

*

Kedves Nyafi kutyipajtásom!

Hát a táborépítés azzal kezdődik, hogy megáll a vonat egy állomáson, amely nem is állomás, hanem csak egy kis őrház és egyetlen szál vasutas bácsi lődörög rajta és a gépész leszáll a vasparipáról és leül a fűbe szalonnázni, a kalauzok melléje ülnek és vicceket mondanak, meg nagyon furcsa kis rudacskákat sodornak papírból és a szájukba teszik és akkor a szájuk füstölni kezd, épen úgy, mint a vasparipa kalapja, amelyik ott az elején ágaskodik. És a kocsikból az utasok is leszállnak és kétfélét csinálnak: akik sietni szeretnének, azok toporzékolnak és hadonásznak és szidják a vasutat meg a cserkészeket a hosszú ácsorgás miatt, akik pedig ráérnek, azok leteritik a fűre a kabátjukat és ráhasalnak és nevetik azokat, akik mérgelődnek. A kis gyerekek pedig virágot szednek a töltés oldalában és a fiúk lepkét fognak, aztán összevesznek rajta és megpofozzák egymást.

Közben pedig a cserkészek kocsijában parancsnok úr nyugodt utasításai szerint nagy munka folyik. A fiúk sorba állnak a kocsitól egészen az országút széléig és minden hátizsákot, meg rudat, meg csomagot, meg kis ládát, kézről-kézre adnak és az utolsók lerakják szépen a földre. Gyuszi, a csapat legerősebb legénye, aki egy zsák lisztet elvisz a vállán és a szafaládét egyetlen harapásra le tudja nyelni, úgy dolgozik, mint három más fiú és homlokán szép kis vízgyöngyök sorakoznak. Mindenki nagy buzgalommal dolgozik, mert tíz perc alatt készen kell lennie a rakodásnak, csak a kövérke Kornél tűnt el mindjárt a legelső percben. A többiek nem látták, hova tűnt, de én láttam, hogy a töltés másik oldalán lemászott és elővette a noteszét és abba bele akarta rajzolni a vonatnak a kerekét, de csak valami olyan krumpli féléket rajzolt. Aztán egyszerre észrevett engemet, felállt és elkezdett hivogatni: „Gyere ide, kis kutyóka, te vagy az én barátom!“

Odamentem hozzá, mert tudom, hogy kövér emberekkel jó barátkozni, mert azok szeretik a gyomrukat és mellettük a barátjuknak is jut mindig csontocska; és akkor a Kornél felvett a karjára és a vasúti kocsi mellé állt velem és ott vártunk. A fiúk nem láttak minket, mert a kocsi eltakart.

Parancsnok úr együtt emelte a nagy ládákat a fiúkkal és az ő homlokán is kis gyöngyöcskék sorakoztak. Egyszerre elővette az óráját, ránézett és azt mondta:

— Fiúk, kilenc perc elmult. Még egy percünk van!

— Készen vagyunk, parancsnok úr! — jelentette ebben a pillanatban az örsvezető.

Parancsnok úr intett, a fiúk hirtelen hosszú sorba álltak a vonat mellett és Jancsi, akinek leggyorsabb lába

van valamennyi fiú között, előre futott a masinisztához, jelenteni, hogy mehet a vonat. Ekkor lépett elő a kocsi mögül Kornél és a karján hozott engem. Oda ment a parancsnok úr elé és nagyon nyugodtan azt kérdezte:

— Parancsnok úr kérem, hová tegyem a Pufitt?

— Tedd le a földre, hadd szaladjon; — felelte a parancsnok úr, aki épen valami kocsisféle bácsival tárgyalt és nem is nagyon figyelt a Kornélra, de a fiúk észrevették a feketelelkűséget és veszedelmesen csillogott a szemük, amint Kornél felé mutogatták az ökleiket. Kornél azonban igen nyugodtan beállt a sorba és közben csendesen azt mondta:

— Mit akartok? A kutyára is kellett valakinek vigyáznia, hogy el ne bódorogjon.

A fiúk nem szólhattak semmit, mert Bandi „Vigyázzt" vezényelt, de én láttam a szemükből, hogy Kornéltól még meg fogják kérdezni, hogy miért tartott engem, míg a többiek a zsákokat emelgették.

A vonat elment és Jancsi hosszan trombitált utána, de én azt nem hallgattam, hanem a kocsisféle bácsival lementem az országútra, ahol két hatalmas szekér várakozott. Illemtudóan köszöntem a lovaknak, de nem mentem közel hozzájuk, mert a lónak is négy lába van és az ember, vagyis a kis kutyus soha nem tudja előre, hogy legközelebb melyik lábával fog rugni. Az egyik öreg ló azonban nagyon barátságos volt és kérdezősködésemre, hogy mit gondol, hová fogunk menni, egy kis dombot mutatott és azt mondta, hogy onnan megláthatom a Bakonyt és hogy ott lesz a fiúk tábora. Elindultam a domb felé épen akkor, amikor a fiúk az első zsákokat cipelve közeledtek a kocsikhoz és még hallottam Kornél kérdését, amint a nagybajuszú kocsis bácsi lovai mellett megállt: — Bácsi kérem, szabad tartani a gyeplőt? — A kocsis bácsi bólintott és Kornél a kocsi mellett állva, kezébe vette a gyeplő végét, amely lelógott a kocsiról.

Felsétáltam a dombra, de nem láttam Bakonyt (azt sem tudtam, mi az), hanem csak egy csomó hegyet, meg a hegyeken sok fát, és azért megint visszasétáltam a kocsihoz. A visszasétálás kissé sokáig tartott, mert közben kénytelen voltam megkergetni néhány szemtelen verebet, akik mindig csúfoltak, hogy csiripcsirip; — és így mire visszaértem, a kocsik már meg voltak rakva és egy pár fiú a Pityu vezetésével épen a Kornélt akarta megrakni, mert megint nem segített nekik semmit, hanem csak állt és a gyeplőt tartotta. Kornél kapálódzott és óbégatott, hogy „Jaj, parancsnok úr, segítség!" és amikor a parancsnok úr odajött, akkor nagyon komolyan magyarázta, hogy milyen nehéz és fáradságos dolog féken tartani ilyen vad lovakat, hogy el ne ragadják a kocsit, míg a cserkésztestvérek rakodnak rá; és a parancsnok úr nevetett és azt mondta, hogy Kornélt ezentúl a Pityura bízza: vigyázzon rá, mint a szeme fényére. A kocsik elindultak és Pityu esküdözött, hogy úgy megdolgoztatja a Kornélt legközelebb, mint egy zulukaffer zsákhordót.

Nem tudom, hogy dolgoznak a zulukaffer zsákhordók, de azt már látom, hogy Kornéltól én még nagyon sok okosat fogok tanulni. Kornél az én barátom és ha a Pityu bántani akarja őt, akkor én a Pityut megugatom.

A kocsik megindultak az országúton és négy fiú velük ment kísérőnek és a kövér Náci ráült egyik kocsira, de akkor a lovak nagyot nyögtek és nem tudtak megindulni, úgy, hogy megint csak le kellett róla szállnia és gyalog baktatnia utána. Mi többi cserkészek a parancsnok úrral egy kis kanyargós úton a szántóföldek között mentünk és a parancsnok úr valami nagyon szépet mesélt a fiúknak arról, hogy a földben mennyi élet és erő van és hogy hogyan lesz kenyér a kis búzamagból, de én azt nem értettem.

Aztán erdőbe értünk és egyre felfelé kellett másznunk, úgy, hogy már a nyelvem is kilógott a nagy igyekezettől és akkor a parancsnok úr a Bakonyról mesélt, meg erdőről, meg betyárokról és innen tudtam meg, hogy az erdőt meg a hegyet hívják Bakonynak és hogy itt régen nagyon sok betyár élt. Kornél itt közbeszólt és azt mondta, hogy most megint van betyár a Bakonyban, mert a Pityu megérkezett, de aztán már futott is, és ha Pityu egy nagy gyökérben meg nem botlik és fel nem reped a nadrágja meg a bőre, azt hiszem, úgy járt volna, mint a Sanyi, amikor leejtette a papa aranyóráját és a papa elővette a nádpálcát. De míg a parancsnok úr a Pityut összefoltozta, addig Kornél eltűnt és estig elő sem került többé.

Legközelebbi levelemben megírom, hogy miért nem került elő estig a Kornél. Addig szeretettel hármat vakkantva feléd, ölel barátod

Pufi, cserkészkutya.

A Léthe forrásvidékén

omor, sötétzöld fenyveserdő mélyén
Egy patakocska folyik csörgedezve,
Könnyedén szökken fűszálra, kövekre
És eltünik egy sziklás útvesztő végén.

A titkos zúgás a szívembe szúr
Amerről jön én követem habozva
S a vízmoraj úgy szól felém zokogva
Mint egy kesergő, rezgő hárfahúr.

*

Fekete sziklabarlang az a ház
Kopár szirtjein fenyők nincsenek
Ahol a Léthe forrása ered — —
— És küszöbén a Halál citeráz.

Varázskörén belül a feledésnek
Pengeti lantját fehér lepedőbe,
De hallga! . . . hallga . . . — — a habok beszélnek! . . .
Oly méla, zengő a vizek zenéje:
„Rajtam visz Hozzád a Béke hajója
Oh, Örök Élet, örök Alkotója!"

Tuskó Matyi.

A KÖNNYELMŰ EGÉRKE.

Volt egyszer, hol nem volt, túl az operenciákon, levestengeren és minden egyeben túl — volt egyszer egy egérke. És ez az egérke szörnyen könnyelmű volt — egyszerűen elmondhatatlanul könnyelmű! Sonkán táncolt, ha egérfogót látott, fütyülni kezdett, a szalonnát közönséges ételnek tartotta, krumplival kuglizott, levesben mosakodott s még a körmeit is vajjal fehérítette. Ugy-e szörnyen könnyelmű volt?

Nénikéje, aki született mezei egér volt s egész életén át hideg gabonakonyhából tengette szűkös, de tisztességes életét, gyakran figyelmeztette, miközben bánatosan tette össze mancsait:

— Gyermekem — mondta —, te hallatlanul könnyelmű vagy! Táplálékon táncolsz, fütyülsz a veszélyre, közönségesnek tartod azt, ami jó, kuglizol a szokásos étellel, a családi élet alapjában mosakodsz és csemegével fehéríted a körmeidet! Egészen erkölcstelen egér lett belőled! Vigyázz, én mondom, vigyázz! Csúszós a vajjal megkent kenyér, síma a szalonnával bedörzsölt út! Hidd el nekem, aki született mezei egér vagyok, hogy jobb néhány búzaszemmel élni, mint pecsenyelében meghalni!

Elhallgatott és könnyet törült ki mellső jobblábával szeméből. Nagynénikönny volt. Egerek is sírnak olykor nagynénikönnyeket.

A könnyelmű egérke azonban rá sem hederített. Elegánsan mellső lábába emelte farkincáját és úgy válaszolt:

— Kedves nagynéni, született mezei egér, fütyülök minderre és még ennél különbet is fogok csinálni! Ma éjszaka bársonyban alszom! Ugy bizony!

Amint ezt a szörnyű könnyelműséget a nénike hallotta, ijedtében egy erős retekre ült és elrejtette arcát mancsaiban. Milyen rettentő, ha az embernek szófogadatlan unokahugai vannak és az ember maga született mezei egér!

Az egérke jelentőségteljesen fütyörészett.

— Nénike — mondta —, hallottad, hogy mi a legújabb divat az éléskamrában?

A nénike orrán heves fölháborodási-ránc képződött:

— Honnan tudjam? Én szerényen, a pincében élek, répával és krumplival táplálkozom, ahogy már boldogult szüleim csinálták. Az éléskamra — bűntanya. Minden, ami veszélyes, bűn. Ez az erkölcs! De a fiatal nemzedék vajat akar és nem erkölcsöt!! Jaj, jaj, jaj!

— A vaj jobb — szólt a könnyelmű egérke szemtelenül — de az éléskamrában valami egészen különös újdonság van. Tegnap vacsoráztam — úgy hívják, hogy aszpik. Ez az utolsó divat, ahogy az unokatestvérem mondja. Az unokatestvérem olyan skatulyában született, amelyekre Páris volt írva! Bizony! hiszen tudod?

— Tudom — felelte a nagynéni, született mezei egér —, büntetnivaló könnyelműség már a bölcsőben.

— Az aszpik jó — fuvolázta a kis egér —, azt kéne enned, nagynénike.

— Aszpik biztos valami csúnya dolog!

— Aszpik az, ami mozog!

— Látod! — mondta a nagynéni, született mezei egér. — Milyen romlott a világ!

. . . fütyülök mindenre és még ennél is különbet fogok csinálni . . .

A könnyelmű egér nem figyelt rá, hanem fölkiáltott:

— Most pedig megyek, lefekszem a bársonyba, ott fogok aludni!

Azzal föltáncolt a pincelépcsőn.

*

A könnyelmű egérke betáncolt a szobába s egyenesen beleugrott a bársonyba, úgy hogy nyakig belemerült. Csodálatosan puha bársony volt! A bársony ugyanis sokféle lehet — de ez a legisleglágyabb volt.

— Most pedig aludni fogok. És pedig bársonyban! — mondta a kis egér, ráfeküdt apró, rózsás füleire és nagyot sóhajtott. Igy csak bársonyban sóhajt az ember. Közben édeskésen mosolygott a kis egér s a nagynénikére, a született mezi egérre gondolt, aki most az erős retken ült lent a pincében és krumplit fogyasztott erkölcsi tanításokkal együtt. Az egérke könnyelmű volt — és ezen nem lehetett változtatni! Sajnos!!

Hirtelen azonban éles karmok ragadták meg és fogva tartották.

Az egérke megijedt:

— Hát ez mi? — kérdezte. — Hiszen a bársonynak nincs karma!

Szegényke még nagyon fiatal és tapasztalatlan volt. Különben tudhatta volna, hogy a bársonynak bizony gyakran karma van.

A karmok nem engedtek, egyre erősebben fogták, úgy hogy fájt. Ugyanakkor két ízzó szem jelent meg a sötétben, kerek nagy szemek, szörnyű látvány volt és a kis egér megborzongott.

— Biztos autólámpák — gondolta, mert sokszor rágcsált sportlapokat. Meg nem is volt babonás és mindennek a tudományban kereste magyarázatát. Persze nem tudta, hogy vannak dolgok, amelyeket semmiféle tudomány nem magyarázhat meg!

— Hallja, bársony úr! — mondta az egérke szemtelenül — semmiféle tudományos joga nincs arra, hogy mozogjon és hogy karma legyen. Megértette? A legutóbbi kutatások ezt teljesen igazolták. Igazodjék a természetrajzhoz!

A szemek fénye zöld és sárga között változott. Csöppet se voltak nyugtató és barátságos színek; a könnyelmű egérke egyre jobban félt.

A bársonynak most hangja támadt. Hangosan és érthetően beszélt, nyávogó kiejtéssel:

— Amennyire én emlékszem, a természet sohasem igazodott a természetrajzhoz. Ha valamit lenyelek, egészen mindegy, hogy tudományosan csinálom-e, vagy sem. Az a fontos, hogy jó íze legyen. De magának biztos nincs jó íze.

A szempár közeledett, hatalmas bajusz sepert végig tapogatva a megrémült egérke testén.

Most látta csak, hogy ez életveszélyes. Ebben a bársonyban valami szörnyű, sose sejtett veszedelem rejlett — hiszen elnyelésről beszélt, ami annyit jelentett, hogy az egérke annyi a számára, ami az egérke számára az aszpik. Ha valaki számára aszpik az ember, sohase tart sokáig — egy-kettő vége van. Ez az

igazi természetrajz, de csöppet sem kellemes! A könnyelmű kis egér összetette mancsait és keserves könnyeket sírt — nem nénikekönnyeket, hanem a félelem és a megbánás könnyeit. Fogadalmat tett: ha a nyávogó borzalom karmai közül kikerül, egérkelelke mélyéig meg fog javulni!

— Oh, nagynénikém, született mezei egér, milyen elvetemült voltam én és az unokatestvérem, aki olyan skatulyában született, amelyiken Páris volt!

— Nem, magának nincs jó íze — folytatta a bársony. — Hiszen agyonharaphatnám — folytatta udvarias magyarázattal —, de ez gyerekjáték. Ép eléggé ösmerem az egereket. Valóságos titkos egértanácsos vagyok, kegyelmes úr — ilyen gyerekségekkel nem foglalkozom. Ha még épen most született volna, akkor, szükségből, lenyelném, de akkor is csak a reggeli tej mellé. De így — nem. Menjen, térjen magába!

Az egérke olyan gyorsan szaladt, ahogy tudott s közben mellső lábát kis dobogó szívére szorította. A konyhában már magába tért, a pincelépcsőn még jobban és az erős reteknél, amellyel a nénike élt, már egészen magába tért.

— Oh nénike, született mezei egér! — kiáltotta zokogva — rettentő dolog történt velem. Bársonyban feküdtem, amelynek szeme és karma volt és nyávogva beszélt. A bársony lenyelhetett volna, de nem tette, mert kegyelmes úr volt és ezért magamba tértem és most én is jó leszek!

A nagynéni, született mezei egér, mindebből egy kukkot sem értett, de ép ezért nagyon meg volt hatva. Fölemelkedett az erős retekről s átölelte megbánó hugát. Meg volt hatva. Nagynénimeghatottság volt. Egerek is meg lehetnek így hatva. A könnyelmű egérke és unokatestvére a skatulyából, amelyen Páris állott, fölvették a pókhálófátylat és letették a krumplifogadalmat.

Mindenki a bársonyt dícsérte, amely visszavonult a világtól.

Ez azonban súlyos tévedés volt. A valóságos belső titkos egértanácsos ugyan is csöppet sem vonult vissza a világtól. A kegyelmes úr csakhamar halkan beosont az éléskamrába, gyakorlott manccsal félretolt néhány tányért s mély megértéssel egész tál gyenge és finom rákot fogyasztott el.

A kis egérke mitsem tudhatott erről. Sőt. Más se tudott róla.

Csak jóval később derült ki . . .

A kegyelmes úr és a seprű — — —

De ezt tán nem is illik elmondani.

Öreg Medve.

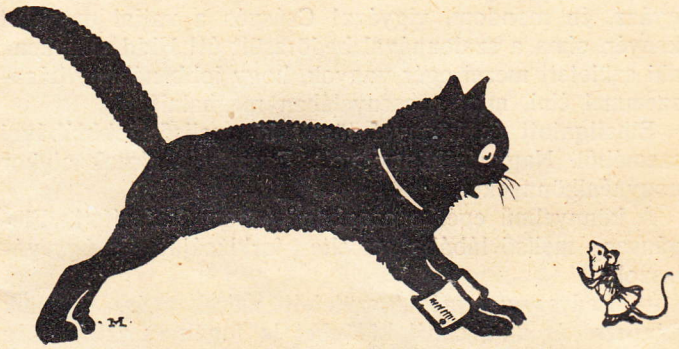

KÖZELEDIK A VÉGLEGES JELENTKEZÉSI IDŐ.

Elérkezett a végleges jelentkezési ívek kiküldésének ideje. Január második felében minden csapatnak, amelyik jelentkezett, annyi jelentkezési lapot küldünk, ahány cserkésszel jelentkezett. Ezenkívül minden vezetőnek és minden egyénileg jelentkezett cserkésznek külön végleges jelentkezési lapot küldünk a megadott címre. (Aki az előzetes jelentkezésnél nem adta meg pontos címét, magára vessen, ha nem kap.) Rendkívül fontos ennek a végleges jelentkezési lapnak pontos és lelkiismeretes kitöltése. Ennek az alapján állapítjuk meg az egész tavaszi programmot, valamint a beosztást is.

Külön akarjuk azonban felhívni a figyelmet arra, hogy a Jamboree-csoport egynémelyik mutatványához szólisták is kellenek. Azok, akik az alább felsorolt számokban sikeres szereplésre számíthatnak, már most, tehát január hóban jelentkezzenek személyesen, vagy levél útján a Jamboree-irodában. Általánosságban arról van szó, hogy művészi, lehetőleg tökéletes előadásban tudjuk bemutatni táncainkat, zenéinket, nótáinkat. A hangsúly itt azon van, hogy a szereplő legelsőrendű, határozottan művészi legyen. Ilyen szólók a következők:

1. A táncszólók:

a) magyar szóló,
b) körmagyar előtáncosa,
c) csürdöngölő,
d) egyéb régi táncok.

2. Zeneszólók:

a) cimbalom,
b) tárogató,
c) kürt (ezüst).

Ugyanitt jegyezzük meg, hogy szükségünk van kíváló nagybőgősre is. Ilyenek jelentkezését is szivesen vesszük.

3. Énekszólók (tenor, bariton, basszus). Tudjon magyar dalokat önállóan előadni.

Ide tartoznak az egyes csapatok önálló produkciói is. Pl. ha a csapat megtanulja a körmagyart csoportban és van szólistája, akkor a csapat jelentse be, hogy erre a számra ilyen önálló formában készül.

Valamennyire vonatkozólag érvényes, hogy abban a segítségben, amelyben a rendelkezésre álló fedezet szerint a Jamboree-csapat tagjait részesíteni tudjuk, elsősorban őket részesítjük. Természetes, hogy ez egyenként, illetve csoportonként külön-külön megbeszélés tárgya.

A Jamboree-kiállítás ügyében is kérünk ajánlkozást a kiállítandó tárgyak lehető pontos megjelölésével. Figyelembeveendő, hogy a tárgyak túl nehezek, törékenyek és terjedelmesek nem lehetnek a szállítás miatt. (Errevonatkozólag tervezetet lásd Vezetők Lapja január 1.)

Végül megemlítjük, hogy Vezetők Lapja január 1-i számában — mely külön Jamboree-szám — összefoglaltuk az előkészítő bizottság megbeszélésein leszűrődött eredményeket. Szükség van rá, hogy most a végleges jelentkezés előtt, minden jelentkező maga előtt lássa a Jamboreeval kapcsolatos célkitüzéseket és teljesen tisztában legyen azokkal a kívánalmakkal, melyeket a jelentkezők elé állítunk.

Angliai Jamboree-iroda.

TÖRETLEN UTAKON

ELBESZÉLÉS: IRTA VELŐSY ELEK

II.

Hihetetlen lassúsággal telt el a délelőtt az irodában. Minden erőmet meg kellett feszítenem, hogy odafigyeljek a munkámra. Nem emlékszem rá, hogy valaha ilyen szórakozott lettem volna. A rideg számoszlopok, a hivatalos stílusba merevedett akták közül mindegyre előbukkant jó fiaimnak keménykedő, sugárzó arca. A tervek elemi erővel kavarogtak az agyamban s csak természetes, ha a megszokott munkát, a sok évi gyakorlat közben százszor is leírt szólamokat háttérbe szorították. Hogyisne, mikor arról volt szó, hogy kenyérhez juttathatom kedves „öregjeimet", sőt amellett... Hopp! igaz, a többi még titok!

A találkozót ugyan csak hat órára tűztem ki, de azért már négykor elindultam hazulról. Benéztem az otthonba. A három könyvkötő már vígan működött. Javában folyt a fűzés. Első tekintetre megállapítottam, hogy a fiúk elég ügyesen összedolgoztak. Kugli a lepréselt íveket fűrészelte be, Stefa az íveket középen szétnyitotta s Laci elé rakta. Az pedig fűzte szaporán a kifeszített madzagokra: Ki-be-ki-be...

— Jó lenne, ha óránkint felváltanátok egymást, mert a két első munkája sokkal könnyebb, mint a fűzőé!

Kopogtak. Kis inasgyerek jött mindenféle csomagokkal.

— Jó estét kívánok! Itt kell kérem leadni ezeket? Legenye úr vásárolta nálunk az imént.

Legenye úr? Hát az ki lehet? — Á persze, a Gyuszi. Hm! A jégenkopogóját! Veszedelmesen megindult a dolog. A kis inas csak nézett, hogy miért nem felelek. Lódítottam egyet magamon:

— Igen! Itt kell leadnod! Persze, hogy itt! Csak tedd oda az asztalra. És itt van ez a kis fehér pénz a fáradságodért! — feleltem egyetlen lélekzettel.

— Nagyon szépen köszönöm, de már kaptam a Legenye úrtól! — felelt a kis öreg, köszönt és már ott sem volt.

Kissé kóválygott a fejem. Hogy ez a Gyuszi mennyire érti a dolgát! Pedig alig négy éve még rövid nadrágos kis fiú volt. Hát ez még sokra viheti. Kugli, aki alapos „fórban" volt a munkájával, odasomfordált a csomagokhoz és látható gyönyörűséggel nézegette, forgatta az anyagot.

— A legjobb bőrt vette! Bulek bá' ilyesmire nem pazarolta a pénzt. Milyen síma, semmi repedés nincs rajta!

Kis kakukóránk fél hatot ütött. Elbúcsúztam a fiúktól s elindultam a Szent György-tér felé. Utam a barátok temploma előtt vitt el. Betértem. Nagy fába vágjuk a fejszénket, ajánlatos lesz a legfőbb, legbölcsebb Tanácsadóhoz fordulni. Letérdeltem egy sötét padba s tekintetemet az örökmécses imbolygó, piros világába kapcsolva, kiteregettem szándékaimat az Ur színe elé.

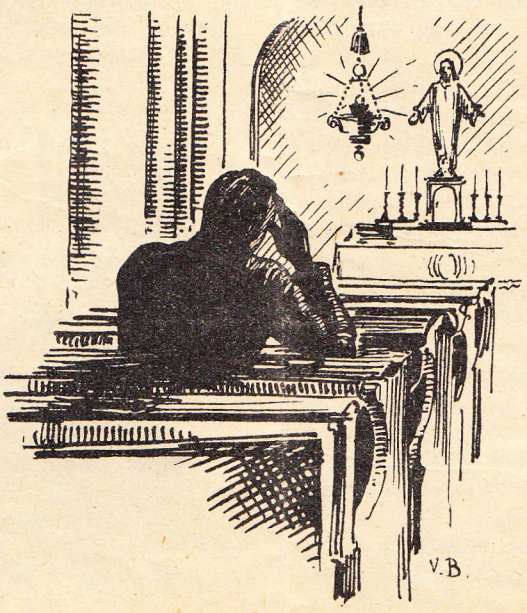

Letérdeltem egy sötét padban...

A nagy Isten jelenléte lehütött. Higgadtan, kérlelhetetlen tárgyilagossággal vettem sorra terveimet. A igazat megvallva, egyes dolgok most új megvilágításba kerültek. Tegnap még értékesnek tartott, csillogó gondolatokról kiderült, hogy nem egyebek értéktelen szappanbuboréknál. Azért hát rostáltam, selejteztem könyörtelenül. Néha kissé nehezemre esett, a mutatósabb terveket elejtenem, de nem tehettem másként. Hiába, az Uristen előtt lehetetlen az önámítás. Itt mindenki és minden annyit mutat, amennyit ér. Azt hiszem nem ártana, ha alkalomadtán a törvényhozók és államférfiak is az örök Bölcseséghez fordulnának útbaigazításért. Többre mennének bizonyosan.

Mikor a végére jutottam, megkönnyebbülten, izmosan és józan-tiszta fejjel álltam fel. Pontosan tudtam, mit fogok tenni. Ezekután Barabás őméltósága adhat irányítást és gyakorlati tanácsot, de a kitűzött útról nem téríthet le senki.

*

Hálatelt szívvel hajtottam térdet és siettem a találkozóhelyre. A három fiú ott várt. Már sötétedett, de azért láttam, hogy — szalónképes valamennyi. Hiába! ha nem is ruha teszi az embert, a külső megjelenésre gondot kell fordítanunk, mert többnyire az első benyomás irányítja másoknak rólunk alkotott véleményét.

„Legenye úr" leadta a jelentését, Bulek bácsi csak mulatott az aggodalmainkon. „Konkurrencia? — Kán kreszszern sadn szol i habn! * Csak csináljátok! De rendes munka legyen. Engem ne szidjanak miattatok! Szunszt reisz i enk di háxn ausz!" *

A kenyérirígység ügye tehát rendben volna. A vármegyeházán is jóakarattal fogadták Gyuszit. Rövidesen kiadták a munkát. Az előlegre nézve csak azt kérdezte az igazgató úr, hogy „úgy-e maga is cserkész, fiam? Akkor hát írjon hirtelen nyugtát 50 pengőről! Ugy ni! Itt a pénz — de pontosak legyenek és — jó munkát!

Slajmi kitágult orrcimpákkal szimatolt az ötven pengő hallattára:

— No, csak hamar ide azzal a kis vágott dohánnyal!

„Legenye úr" azonban fölényesen leintette a csapat telhetetlen bugyellárisát:

— Már attól aligha vásik a fogad, testvér! Azt a kis dohányt már sikeresen elherdáltuk. Szépen átváltozott kecskebőrré, kartonná, sőt részben csirizzé. Abból — ha marad — jó szívvel szolgálhatok.

— Azt megsütheted, komám! De ha így csinálod, akkor az álmainkat rég elfütyülte a tavalyi rigó.

— Sőt épen így válnak valóra az álmok. Nem a fiókban levő pénz hozza a hasznot, hanem a munka!

Imrác közbeszólása vetett végett a a közgazdasági vitának:

* Csak nagyobb károm ne legyen!... Mert különben kitépem a lábatok szárát.

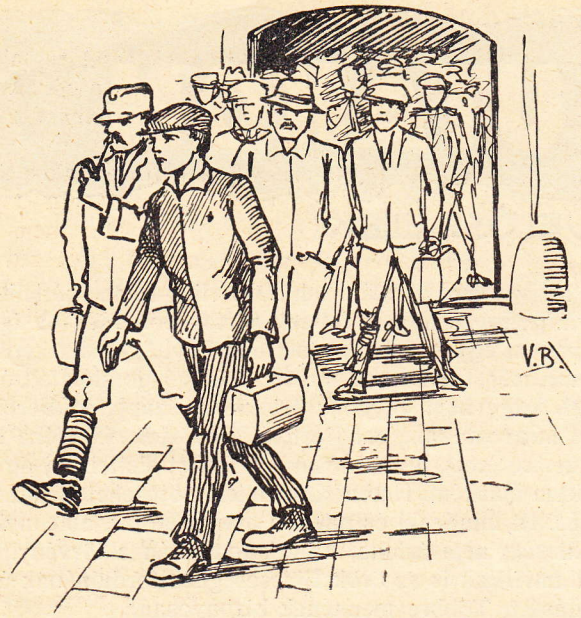

A gyalogjáró hamarosan megtelt emberekkel.

— Dudálnak a Barabás-gyárban! Hat óra! Ott, a méltóságos úr előtt mutassátok meg, hogy mit tudtok, ne itt csépeljétek a szalmát!

Magam is szükségesnek tartottam egy-két utasítást. Lelkükre kötöttem a fiúknak, hogy ne felejtkezzenek meg a fegyelmezett katonás magatartásról, de arról sem, hogy látogatóban vagyunk s nem a gyakorlótéren.

— Slajmi, te szeretsz mindenfélével barálni, papírt hajtogatni, ceruzát rágni, az újjaiddal dobolni . . .

— De parancsnok úr! . . .

— No, no! csak úgy mondom. És ne légy kotnyeles, kérlek szépen. Igérd meg, hogy csak akkor szólalsz meg, ha kérdeznek.

— De pa . . .

— Ne mosakodj, Slajmi! Ha mindig szépítgetjük a hibáinkat, mint a világ s a föld, nem mászunk ki belőlük. Hát csak vigyázz a csőrödre szépen.

A gyár kapui épen akkor nyiltak meg, amikor a széles utcába befordultunk. A gyalogjáró hamarosan megtelt emberekkel. Egyesek megálltak a kapu előtt a kocsiúton, mások magánosan, vagy csoportosan jöttek felénk, kezükben pirosra pácolt, sárgarézveretű „csúszpájzládikát" lóbálva, egy-egy gyalult lécdarabbal, tuskóval vagy forgácsköteggel a hónuk alatt.

— A mintaasztalosok! — jegyezte meg Imrác. — Az osztályuk rögtön a kapu mellett van. Azért jönnek ki leghamarább. — A gyár pedig egyre ontotta magából a sötét tömeget. Amint elhaladtunk a munkások közt, a fiúk a ruhájuk szagáról, a beszédükről rendre megmondták, ki hol dolgozik: vasesztergályosok, kovácsok, szerszámlakatosok, öntők . . .

Egyik tagbaszakadt, kékzubbonyos fiatalember meglibbentette kis-sapkáját, amint mellénk került:

— Jó munkát! parancsnok úr! A jó Isten segítse!

Vasferke volt — s mielőtt válaszolhattunk volna, elvegyült a tömegben.

— Szegény Feri! — sajnálkozott „Legenye úr". De fájhat most a szíve, hogy nem jöhet velünk Barabás úr elé!

— Hiszen csak ne volna olyan mackó, kistafíroztuk volna szívesen! — jegyezte meg Imrác.

Az emberek lassankint elfogytak. Az épület sötét volt, csak a földszinti irodákból vetődött ki a zöld ernyőkkel letompított lámpafény.

A kapuban néhány szót váltottam az aranyos-sipkás portással. Bejelentett bennünket a házi telefonon és közölte, hogy őméltósága az irodájában vár bennünket. Első emelet, a lépcsőtől balra, második ajtó.

A fiúkon némi lámpaláz vett erőt. Egyet rántottak a ruhájukon, nyakkendőjükön, hátrasímították a hajukat. „Most válik el a tüdő a májtól!" — gondoltam magam is, mikor a zöld posztóval kárpitozott ajtón bekopogtunk.

*

— Helyzetük nehéz, de nem kilátástalan! vette fel a szót a gyárigazgató, miután rövidesen előadtam, mi a szándékunk és milyen eszközök állanak rendelkezésünkre. Mintegy 20—25 különböző szakmájú munkaerő foglalkoztatásáról van ugyebár szó? Tőkéjük pedig nincs!

Hatalmas bőr-karosszékeink ugyan az íróasztali lámpa fénykörén kívül estek, de arról láttam, hogy Slajmi ajkai hangtalanul mozognak. Bizonyára vagyoni helyzetünk pontos adatai kivánkoztak ki belőle. Barabás úr elhallgatott, hátradőlt rúgóra járó székén és kitekintett az ablakon a sötétbe. Mi sem tudtunk mit szólni. Igy, szakember szájából hallva, gyerekesen siralmasnak találtam vállalkozásukat.

— Ugy van, méltóságos uram! mondtam kiszáradt torokkal, csakhogy megtörjem a csendet.

— A dolog menni fog! — folytotta a nagy úr és ceruzájával halkan dobolni kezdett az asztalon. Menni fog, mert a szakmabeli különbséget át lehet hidalni szakszerű vezetéssel és ügyes beállítással. A tőke — nos, a tőke majd csak előkerül valamiképpen, ha megfogadják a szavamat.

— A termeléshez ugyanis elsősorban nem pénz kell, hanem értelmes munka. Lehet, hogy ez kissé furcsán hangzik, de igy van. Saját bőrömön tapasztaltam, hogy maga a pénz, főképpen a kívülről kölcsönzött pénz nem nyujt semmiféle varázslatos segítséget . . .

Mind a hárman önkéntelenül Slajmira néztünk, aki megsemmisülten süppedt a karosszékbe. No de ilyet! Hogy a pénz nem fontos!

Őméltósága pápaszeme megcsillant, amint a lámpa mellett ránktekintett:

— Önök kételkednek, látom! Pedig az ipar — ezt hangsúlyozom — nem tőkéből, hanem gondolatokból, munkából, vezetésből tevődik össze. A pénzt a vevőktől kell megszerezni, nem a bankból. Aki csak azért fog a termeléshez, hogy haszonra tegyen szert, az hátul fogja be lovát a kocsiba s úgy akar hajtani. S talán még csodálkozik, ha nem jut messzire.

Lássák, ezt mind azért bocsátom előre, mert tudom, hogy új vállalkozásnál a célkitüzés a legfontosabb.

(Folyt. köv.)

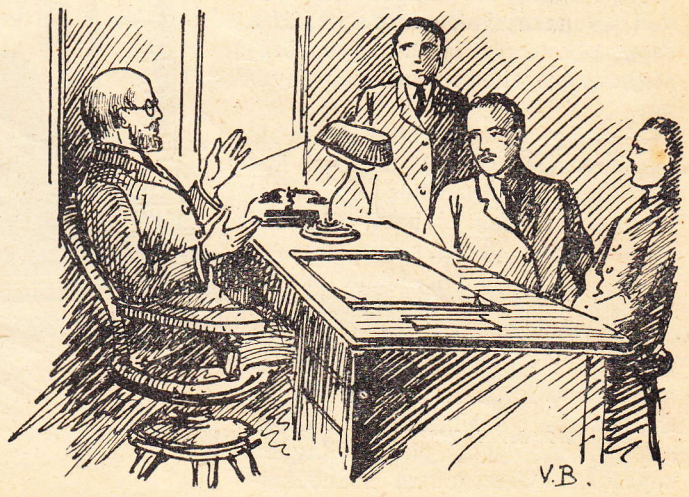

. . . hátradőlt rugóra járó székén.

CSERKÉSZ-SÍVERSENY.

Január 27-én lesz.

Reggel 9-re van kiírva a gyülekezés. Fél 10 órakor indulnak a 18 éven felüliek. Háromnegyed 10 órakor indul a következő, 10 után a harmadik és fél 11 körül a negyedik korosztály a futóversenyben. Délután 2-kor kezdődik különböző helyeken mind a négy korosztály műversenye.

Mire e sorok napvilágot látnak, már megvolt az első megbeszélés is 11-én, pénteken, sőt a vetítettképes előadás is 12-én, szombaton. Ezentúl a versenyig minden pénteken este 7 órakor van a szövetség helyiségében megbeszélés és rendezői gyűlés. Rendezőre sokra lesz szükség.

Általában a tavalyi szabályok érvényesek az idén is. *Uj dolog,* hogy a két örökös vándordíj (szövetségi pontszámos és honvédelmi miniszteri futó) mellett még egy harmadik eidőleges *vándordíj* is lesz a legöregebb korosztály műversenyének nyertese részére, továbbá egy díj a legjobb *vidéki* (tehát nem I. kerületi) járőr részére, végül, hogy az idén ismét van verseny a *tisztek és öregek részére* is.

Csak 4-es járőröket lehet nevezni. De viszont egy-egy nevezés azután minden versenyre érvényes. A részletek a Magyar Cserkész mult számában jelentek meg — és ha valami kérdéses, a pénteki megbeszéléseken lehet a hiteles válaszokat megszerezni, ezért jó, ha minden résztvenni szándékozó csapat ezekre elküldi egy vagy több megbízottját.

A kanderstegi nemzetközi versenyeken azért sikerült a 11-es Bocskay-csapatnak oly szép eredményt elérnie és a 25-ösök tavaly megnyert vándordíját az idén is nagy fölénnyel meghoznia, mert versenyeinken megszerezték a szükséges tapasztalatot. Általában, aki nyitott szemmel nézi a versenyeket, nagyon *sokat tanulhat* rajtuk, ezért minden síelőnek jó, ha mint versenyző, vagy mint rendező résztvesz bennök. Jók a versenyek arra is, hogy ott találkozzanak és megismerjék egymást a síeléssel foglalkozó csapatok és cserkészek, kialakuljon azoknak a cserkészeknek a testvérisége, akik télen sem félnek *kimenni a szabadba . . .*

Természetesen az idén is közöljük majd annak a kimutatását, hogy melyik csapat hány cserkészt tudott mint versenyzőt és mint rendezőt síre állítani. Mert nem az a főérdem, ha valamelyik csapat néhány jó futót tud versenybe küldeni, hanem ennél többet ér az, ha a csapat létszámának mennél nagyobb százalékát képes sível kihozni a szabadba.

Ha tartósak lesznek a hóviszonyok, a jó síelő csapatok kedvéért februárban az idén is sikerül talán valamiféle *téli hikét* megrendezni, — azok még a versenyeknél is érdekesebbek szoktak lenni. Csak az a hátrányuk, hogy több időbe és pénzbe kerülnek, mert lehetőleg ismeretlen terepen, tehát Budapesttől távol kell őket elvégezni, hogy ne ismert területeken folytatott séta, hanem igazán hike legyen belőlük. Akinek van valami jó terve vagy javaslata, szívesen vesszük. Ha ez tényleg megrendezésre kerül, a február elseji számban közöljük majd a feltételeit.

Néhány apróbb változás készül a verseny rendezésének módjában is. Akik résztvettek az idei újhutai tiszti táborban, azok ott kipróbálták ezeket, a többiek pedig majd idejében meghallják a pénteki összejöveteleken. A sorsolás a versenyt megelőző pénteken lesz. A pályát a verseny előtt, 9-kor ismertetjük, mikor a versenyszabályok leglényegesebb pontjait is kihirdetjük, ámbár ezeket minden érdeklődő előre kellene, hogy megtanulja, úgysem sok az egész.

Egyelőre a legsürgősebb a nevezési lapokat megírni és a síelést magát gyakorolni, a futást is, meg a műverseny számait is, szóval menni *ki a szabadba!*

Zsembery Gyula.

*BIHARI CSERKÉSZEK.**

Bihari cserkészek meggyujtják a fáklyát,
ha magasra tartják, Váradot meglátják.

Váradon sáserdő verte fel az utcát,
iszonyú sáserdő, küszöbön se jutsz át.
Átkozott magva, hegyes sás, gonosz sás,
acélból való sás, hideg és vérrozsdás.
Szuronyok, szuronyok nőttek a földből,
az ablakcserépből, meg a kerti zöldből,
szuronyok, szuronyok, sok szurony, milliom!
És halálra hervad köztük a liliom.

Bihari cserkészek meggyujtják a fáklyát,
ha magasra tartják, Váradot meglátják.

Váradiak arca könnyes és kesergő,
mi itten, ők ottan, közbül a sáserdő.
Reszket a sáserdő, reszket gyökerestül,
mert piros fény süt rá az éjen keresztül.
Testvéreink ott túl a csodát lessétek,
a csodát: éjféli hajnalvörösséget!
Nagy, bozontos lánggal a sötét mezőben
sok, sok ezer fáklya van gyülekezőben.

Bihari cserkészek lengetik a fáklyát,
ha előre viszik, Váradot megváltják!

Nadányi Zoltán.

* *A bihari cserkészek ünnepén előadta Buchwald Béla kerületi titkár.*

A szú cserfa gerendába esett, nehezen ment a sorsa. A cserfa fiatal volt és kemény. Szegény féreg sóhajtozott, nyögött, mint az acélfúró a merev öntött vasban. Nehéz az élet. Az enyém különösen nehéz. Másnak puha, erdei fenyő jut, vagy legalább korhatag bükk. Nekem ezt a csontkeménységű cserfát kell össze-vissza fúrnom. Belepusztulok idő nap előtt. Halálraszántan újra, meg újra nekivetette magát az életfogytig tartó munkának. Szitált a finom por a keserű munka nyomán, lassanként csinos garmada gyűlt össze belőle a gerenda alatt.

— Nézd az átkozott szú — szólott a gazda szolgájának, mikor a barnás porcsomót észrevette —. Nézd az átkozott szú, a vadonatúj cserfa gerendába már befészkelte magát s úgy dolgozik, mintha napszámba csinálná.

A szolga, aki mellékesen bölcs ember is volt, megcsóválta a fejét. — Vannak emberek is, akik a rombolás munkáját époly élethivatásnak tekintik, mint mások azt, hogy építgessenek.

De ez a megjegyzés semmit sem változtatott a szú természetrajzán. Egyet káromkodott s azután mérgesen nekilendült megint a munkának; fúrt-fúrt tovább.

Nikodemusz Károly.

PÁLYÁZAT-MEGFEJTÉS.

„Hogyan tölti el a cserkész a karácsonyi szünet egy napját."

Mi tagadás — ez a pályázat nem sikerült. Az után az élénk munkálkodás után, amely a pályázatokat megfejtő cserkészek buzgalmát olyan fényesen igazolta, szinte érthetetlen az a közömbösség, amellyel ezt fogadták. Pedig igazán cserkészeknek való feladat lett volna. Vagy azért nem jött a válasz, a megoldás, mert most sokkal többet kellett volna fáradozni, mint más pályázat megfejtésénél? Szomorú volna, ha így lenne.

A szomorú tény az, hogy alig 10 dolgozat jött be s ezek sem érnek annyit, mint amennyi feltétlenül kitelne a M. Cs. olvasóitól.

A legjobb dolgozatot megint *Bagyinka János 184. Csaba* írta. Övé az első díj. A második díj nyertese *Csermák Béla 44 Rákóczi Gödöllő*, a harmadik díj pedig *Szántó Istváné, 760 Pyrker, Eger.*

Ügyes dolgozatot írtak még: *Meszlényi Zoltán* 202 Örvénykő, Miskolc, *Szántó Károly* 172 Damjanich, Baja. A többi igen gyenge volt. — Máskor több igyekezetet szeretnénk látni. Ebben a számban nagyok számára nem is hozunk rejtvényt, sem feladatot nem tűzünk elébetek.

BETŰREJTVÉNY-MEGFEJTÉS.

A december 15-i számban közölt betűrejtvény megfejtése a következő:

1. *Betlehemben született.*
2. *Karácsony a keresztények ünnepe.*

Helyesen fejtették meg a következők: ifj. Boda Andor 5. B. K. G.; Bartal Ferenc 254. cs. cs. Bpest; Dumtroff Bandi Bpest; 294 Eszterházy Károly cs. cs. Turul őrse; Gráf Sándor 179 Rákóczi Bonyhád; Grósz Lajos 921, Venetianer; Hajszekker László 3. sz. R. M.; Hellmann Aurél 82 Szeged; Kiss József 452 Szt. Bernát; Klár Gábor 44 Rákóczi; ifj. Molnár Ferenc 85 Zrinyi; Molnár László 118 Turáni; Nagy Ferenc 85 Zrinyi; Németh Imre 314 Czuczor Gergely; Papucsek József 198 Rákospalota; Prodán Döme 41 Berzsenyi; Posevitz Albert 179 Rákóczi; 44 Rákóczi Daru örs; Szecskay Dezső 71 Zrinyi; Szántó Károly 157 Damjanich; Tulliusz József 550 Baross; Orbán Géza 359 Vajda Ödön; 71 Zrinyi Fecske örs.

Díjat nyertek: Szecskay Dezső 71 Zrinyi, Zalaegerszeg. Klár Gábor 44 Rákóczi.

ÚJ BETŰREJTVÉNY.

S. O. S — Sz

ec — r

o + a

Kisebb cserkészek fejtsék meg; a heyes megfejtést beküldők közt két könyvet sorsolunk ki. Beküldési határidő február 5.

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI

ALKONY.

Alkony . . . Erdőben járok
Uttalan utakon.
A fák lombja se rezdül,
Semmi hang, semmi nyom.

Hallgat köröttem minden,
Csendesen van, pihen.
És nekem a nagy csendben
Dalolni kezd szivem. *Gász István*

MAGYAR NÓTA.

Fényes bálban, kis csárdában,
Szerte-széjjel e hazában
Egy a nóta lelke, hangja,
Vigzenéje, bús haragja.

Mennyi öröm, mennyi bánat
Érte a mi szép hazánkat,
Benne van az mind a fában,
Magyar cigány tíz ujjában.

Heje! Huja! . . . Sikit már a
Vékony négy hur keskeny háta,
S ropog a húr, mint a csárdás,
Öreg cigány: magyar áldás.

Cseng a pohár, zeng a zene . . .
Ez a szokás erre fele,
Hogy a könny hull nyakra, főre,
Gyöngyöző bor ürítőbe.

Magyar zene, kuruc nóta,
Siratja e hazát újra,
S az ősz cigány keze remeg,
Két bús szeme búban mereng.

S húzza, vonja meddig tudja,
Míg csak bírja síró húrja . . .
Öreg nótás! . . . Hej! Kraszna vár. .
— Húzzad, sírjad öreg cigány!

Búsan, fájón, riva vonjad!
Soha, soha el ne hagyjad
Síró fádon ezt a nótát:
Nagy lesz újra Magyarország!

1928. V. 17. *ifj. Takáts Gyula.*

Egy nyolcadikos naplójából.

1928. december 31.

Isten veled, 1928. Téged már eltemettünk. Isten veled bajtárs, ki annyi örömöt, de egyúttal bánatot is nyujtottál nekem. Meghatva veszek búcsút tőled, mert tudom, hogy soha nem fogsz Te többé visszatérni. Veled bezárul életem első korszaka: a gyermek, az érettségi, s azután itt hagyom a szülői házat; ki tudja, az ország melyik tája felé sodor az élet.

Diák voltam eddig nyolc esztendeig, már csak pár hónap van hátra és . . . azután beteszem az iskola kapuját. Tanulok tovább is, lehet, hogy ki fogom még nyitni sokszor azt a kaput, de te boldog kegyetlen év . . . Gondtalanul éltem eddig a szülői ház menedéke alatt. Te voltál az utolsó, ki még láttad ezt. A következő év már számtalan gondot hoz; jön majd a pályaválasztás nehéz problémája.

Eddig cserkész voltam, engedelmeskedtem feljebbvalóimnak. Van örsöm, s azok a gyönyörű órák, miket így örsi órákon, összejöveteleken eltöltöttünk, soha nem térnek vissza a maguk bensőségükkel. — Félév után, mint a többi nyolcadikos, szabadságra vonulok; azután tiszt leszek. Lehet, hogy ezután is fogok örsöt vezetni, lehet, hogy a cserkésztiszti pálya rám nézve még szebb hivatás: de azok az első örsi órák mindig emlékezetemben maradnak, soha nem fognak többé visszatérni. Isten veletek, boldog cserkészéveim. Nektek köszönhetem a legtöbb szépet, a legtöbb jót, a legtöbb nemeset . . . De mindazt, amit Ti nyujtottatok, nekem vissza kell majd adnom. S ki tudja, vissza tudom-e adni, úgy, sőt hatványozottan, mint ahogy én kaptam?

Ma már közelebb állok az élet zúgó tengerének partjához, mint ma egy éve. Akkor még csak a hullámok zúgását hallottam; ma már a part közelében állok, s a távol ködén át Jézus keresztjének és a cserkészliliomnak halvány körvonalát látom. Tudom, hogy nekem ezek felé kell majd eveznem, s nem szabad szemelől tévesztenem egyiket sem, mert esetleg elveszítem őket örökre. Nem tudom, milyen szeleket ad az ég; lehet, hogy csak nagy kerülő úton, lehet, hogy csak az egyiket, lehet, hogy a másikat fogom elérni. De minden erőmmel azon leszek, hogy a két szimbolum alatt elterülő révben ki is kössek.

Isten veled, 1928. Isten veled, gyermekkorom.

Bagyinka János.
184 „Csaba".

Békéscsaba.

A Magyar Cserkészszövetség összes központi hivatalainak hivatalos órái:

naponkint d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Pénztár-órák: naponkint 11—1-ig, d. u. 4—6-ig, kivéve a szombat délutánt.

Az országos elnök és az országos főtisztviselők fogadó ideje:

Witz Béla országos elnök fogad: hétfőn d. u. 6—½8-ig, pénteken 5—7-ig.

Temesi Győző dr. országos társelnök (ellenőrző) szerdán és pénteken d. u. 5—7-ig.

Faragó Ede országos vezetőtiszt szerdán és csütörtökön d. e. 9—1-ig és d. u. 4—6-ig.

Major Dezső dr. országos ügyvezető főtitkár mindennap 9—1-ig és szerda és szombat kivételével d. u. 4—7-ig.

Borsiczky Sándor dr. országos ügyész szerdán, csütörtökön és szombaton d. u. 5 órakor.

Kosch Béla gazdasági főtitkár mindennap, szerda és szombat kivételével d. u. 4—6-ig.

Molnár Frigyes dr. külföldi ügyek főtitkára kedd, csütörtök 6—8-ig.

Vidovszky Kálmán a Magyar Cserkész szerkesztője kedd, csütörtök d. e. 11—1-ig és szerda d. u. 5—7-ig, péntek 5—6-ig.

Éri Emil országos vezetőtiszt helyettes kedd, csütörtök, szombat 5—7-ig.

Sztrilich Pál országos vezetőtiszt helyettes hétfő, csütörtök, péntek 4—7-ig (Cserkészház), szombat, vasárnap Cserkészpark.

KÜLÜGYI HIREK

Külföldi krónika.

Ujabb ujévi kívánságok érkeztek a Szövetséghez a következőktől: Sten Thiel svéd külügyi megbízott a saját, valamint a svéd csekészszövetség nevében, a luxemburgi katolikus cserkészszövetségtől, Der Deutsche Späherbund, St. Sedlaczek, a lengyel cserkészszövetség főtitkára, gr. Marty Henri a saját, valamint az „Éclaireurs de France" nevében, a bremeni vizicserkészek (akik nyáron Tihanyban voltak), a spanyol cserkészszövetség elnöke, főtitkára, valamint Julio Castro del Rosario ügyvezető-főtitkár, a chilei cserkészszövetség, N. Kann eszt főcserkész és Rautsmann ügyvezető-elnök, James E. West, amerikai főcserkész a saját, valamint az Egyesült-Államok cserkészei nevében, J. Zarrins a saját és a lett cserkész szövetség nevében, Trayanoff bolgár főcserkész, stb.

Csehszlovákiai Magyar Cserkész címen a „Mi Lapunk" mellékleteként jelenik meg január 1. óta a szlovákiai magyar cserkészek hivatalos lapja magyar nyelven. Szerkeszti Krendl Gusztáv magyar titkár. Örömmel és szeretettel üdvözöljük.

Az osztrák Cserkészszövetség alpesi clubja alakult meg a napokban. Tagjai ugyanazokban az utazási és egyéb kedvezményekben részesülhetnek, mint a többi osztrák turista egyesület tagjai. Belépési díj 2 schilling, évi tagdíj 5 schilling. Felvilágosítással szolgál: Österreichischer Pfadfinderbund, Wien I. Wipplingerstrasse 8. III.

Sven V. Knudsen, a dániai Jamboree közkedvelt tábortűzvezetője, e hó folyamán néhány előadást ígért a magyar cserkészeknek Budapesten. Most táviratilag közli, hogy ezúttal akadályozva van és küldi üdvözleteit.

KRÓNIKA

Szobor az ismeretlen cserkésznek.

1909-ben Wm. D. Boyce, csikágói polgármester London egyik külvárosában nem találta a keresett címet. Már-már kétségbeesve állt egy utcasarkon, amikor megszólította egy cow-boy-félén öltözött fiú:

— Bocsánatot, uram! Nem lehetnék talán valamiben segítségére?

Mr. Boyce megmondta, hogy hová akar menni. A fiú megköszönte az adott címet és azt válaszolta:

— Tessék velem jönni, uram. El fogom vezetni.

A fiú elvezette a keresett címhez. Az amerikai úr zsebébe nyúlt és egy schillinget akart neki adni. A fiú azonban elutasította.

— Köszönöm, uram, de nem fogadhatom el. A cserkész semmit sem fogadhat el napi jótettéért.

— Tessék? . . . — mormogta csodálkozva az amerikai.

A cserkész elismételte, amit az előbb mondott és hozzátette:

— Nem tetszett még semmitsem hallani a cserkészetről?

— Mondj el egyet-mást róluk! — sürgette Mr. Boyce.

A fiú megtette a kívánságot. Azt is elmondta, hogy a Központ a közelben van s ide nagyon szívesen elvezeti.

Mr. Boyce elintézte dolgát. A fiú várt rá addig az utcán, majd elkísérte Sir Robert Baden-Powwellnek, a Britt Cserkészszövetség alapítójának irodájába, ahol a cserkészmozgalomról a legszívesebb felvilágosításokat kapta. A legjobb útbaigazításokkal és egy csomó cserkészkönyvvel tért vissza hazájába.

Néhány hét mulva megindult az amerikai cserkészet: Mr. Boyce és lelkes barátai megalapították az U. S. A. cserkészszövetségét.

Ennek az ismeretlen cserkészfiúnak köszönhető, hogy a cserkészet Amerikában oly hamar eljutott. Azóta ez a mozgalom az amerikai fiúk százezreit nevelte jó honpolgárokká.

*

Nemrégiben Gillwell-Parkban az amerikai cserkészszövetség Nagytanácsa egy hatalmas szobrot emelt az ismeretlen cserkész emlékének ezzel az egyszerű, de ékesen szóló felírással:

„Az Ismeretlen Cserkésznek, akinek a napi jótett véghezvitelében való becsületessége hozta az U. S. A. -ba a cserkészmozgalmat."

Ez a jótett az oka, hogy ma annyi cserkész gyakorol Amerikában napi jótettet.

(„Handbook for Boys"-ból ford.)

Gász István
Bonyhád.

Minden csapatvezető figyelmébe! Felhívjuk a csapatvezetők (parancsnok, csapat-titkár, rajvezető stb.) figyelmét arra, hogy az évi jelentések beküldésének határideje már elmult. Fájdalom, még mindig van több csapat, amelyik e kötelezettségének nem tett eleget. Bizonyosan az éveleji sok munka vagy a vakációi hangulat volt ennek az oka. De már vége van a vakációnak is, a munkatorlódásnak is. Épen ezért szeretettel kérjük e helyről is vezető testvéreinket, hogy évi jelentésüket haladéktalanul küldjék be. A késedelmezők rendkívül megnehezítik a központ munkájának zavartalanságát.

A budapesti „Bocskai" csapat Kanderstegben. A kanderstegi nemzetközi cserkészotthon előtti nagy zászlórúdra ismét felreppent a magyar lobogó. Árvalányhajas kalapok látszanak a nagy havas hegyek aljában. Közeledik a nemzetközi síversenyek időpontja és az idén a 25. sz. Szt. Imre csapat által tavaly megnyert vándorserleget a budai Bocskaiak akarják megvédeni. Mikor ezek a sorok a nyomdába mennek, még nem tudunk eredményt, csak reméljük, hogy a magyar akarat és kitartás ismét győzelmeskedik. Épen ezért a részletes beszámoló a csapat visszatérte után a következő számban fog megjelenni. Ma csak annyit, hogy a csapat, melyhez még három 100/ö. csapatbeli és egy 30/ö. csapatbeli is csatlakozott, dr. k. Molnár Frigyes, a külföldi ügyeket intéző országos főtitkár parancsnoksága alatt utazott ki, kinek helyettese Szabó Zoltán cserkésztiszt volt. A csapat egyúttal vállalta a kanderstegi házban berendezendő „magyar szoba" díszítését is, amihez az anyagot Pestről vitték magukkal. Ez elsősorban is egy Nagy István által tervezett színes faldíszítésből áll, melyben magyaros motívumok közepette ismétlődik a magyar cserkészjelvény. — Ezenkívül még néhány magyar népviseletet ábrázoló aquarell, néhány színes diapozitív az ablakokra, néhány kézfestésű bélapátfalvai mázos tányér és kancsó és főérdekességnek egy ú. n. „bendőlámpa", melynek eredetije a Hajnal-utcai Cserkészboltban látható — egészíti ki azt a díszítést, mellyel iparkodtak a szobát magyaros jellegűvé tenni. Ez láthatóan sikerült is, mert a Cserkészek Nemzetközi Alpesi Clubjának jelenlevő képviselői és tagjai nagy tetszéssel fogadták a szoba átadását, mely január 1-én ment végbe. Az a terv, hogy minden a jövőben kiutazó csapat valamilyen csekélységgel hozzájárul még folytatólagosan a szoba díszítéséhez. *Lapunk zártakor már megérkeztek a Bocskay-ak Kanderstegből és pedig a legteljesebb dicsőséggel. Nemcsak megvédték a serleget, nemcsak a főversenyben lettek újra elsők a magyarok, hanem még ezenkívül is sok díjat hoztak haza. Jövő számunkban többet!*

A KIADÓHIVATAL HIREI. 1. Ezuton értesítjük kedves előfizetőinket, hogy a Cserkésznaptárakat igyekeztünk a januári számmal együtt mindenkinek expediálni. Azonban az előfizetések oly nagy mértékben érkeznek hozzánk, hogy egyesek kérései késedelmet szenvednek, s igy a januári számot és a naptárat csupán a beérkezés sorrendjében tudjuk expediálni. Részünkről biztosítunk mindenkit, hogy a leggyorsabb és legelőzékenyebb módon nyer elintézést.

2. Szükségesnek találjuk megjegyezni, hogy a Cserkésznaptárat csak azon előfizetőink kapják ajándékba, akik vagy december végén, vagy most fizetnek elő; s igy mindazok, akiknek az előfizetése korábban jár le, mint június hó, csak meghosszabbitás esetén kapnak naptárt.

3. A Magyar Cserkész bekötési táblák néhány napon belül elkészülnek, amikor is az előjegyzett címekre kiküldjük. — Előjegyzéseket továbbra is elfogadunk.

A Cserkészbolt két pályadíjat írt ki. — Az elsőt az a cserkész vagy cserkésztestület (örstől akár egy egész kerületig) nyerheti el, aki vagy akik május 1-re a legmagasabb összeget jelentő vásárlási nyugtacsomagot tudnak a Cserkészboltból bemutatni. (Nyugtának számit minden fizetési blokk, postautalány, utánvételvél stb.) Minthogy nem vizsgálják, ki vette az árút, ennek a díjnak elnyerése tisztán cserkészügyességen, illetve szervezési képességen múlik.

A második díjat az a csapat nyeri, mely ugyanezen idő alatt létszámához viszonyítva a saját részére történt legmagasabb összegű vásárlást tudja kimutatni. Ennéi a díjnál a vásárlások alkalmával a nyugtát az illető csapat javára igazoltatni kell.

Érvényesek azok a vásárlások, melyek január 15-e és május 1-e között eszközöltettek és ugyanezen időpontig kiegyenlítést nyertek. A beérkező pályázatokat a zsűri 1929 május 15-ig felülvizsgálja és a június 1-i Magyar Cserkészben az eredményt közhirré teszi.

Pályadij: 1—1 darab teljesen felszerelt 1929-es típusú örsi sátor, vagy ezzel egyenértékű egyéb felszerelés. Cserkészbolt (a Cserkészszövetség székházában). Budapest, V., Hajnal-u. 6. A Cserkészboltnak Budapesten semmiféle más elárúsítóhelye nincs.

Helyreigazítás. Az 1928. évben igazolt csapatok kimutatásába hiba csúszott be, amennyiben ott a 341. sz. csapat „Nagy Sándor" néven szerepel, holott a M. kir. Testnevelési Főiskolának mult évben igazolt csapata ezidőszerint még nem visel külön nevet.

Rothermere-induló. Igen érdekes és értékes zeneművel lett gazdagabb a napokban a magyar dal-irodalom. Radó József, az ismert és kiváló zeneszerző minden vonatkozásban pompás, magyar lelkű indulót irt Sass Irén szövegére, amely induló Magyarország nagy barátjának, Rothermere lordnak hódol. Az induló célja az, hogy visszatükröztesse azt a tiszteletet és sze-

retetet, amelyet a magyar nép érez a nemes lord iránt. A Rothermere-indulót, amely menetelő dalnak is nagyszerűen be fog válni, szeretettel ajánljuk cserkésztestvéreink figyelmébe.

Mióta ismerik a sít? Mostanában olyan örvendetes elterjedettségnek örvend már a sielés, hogy sokan egészen elfelejtik, hogy alig néhány éve ismerik csak igazán annak minden csinját-binját. Helyénvaló talán egy kis történelmi visszapillantás.

A görög Procopius és Jordanes 550-ben megemlékeznek ugyan gerendákról, melyek a havon való közlekedést megkönnyítik, azonban nem állapítható meg ezeknek a gerendáknak a mineműsége. Állítólag a VII. században az Alpesek délkeleti lejtőin ismerték már. Bizonyos, hogy a skandináv hadseregek régen ismerik és használják. Svájcban 1883-ban egy német orvos használ először sít, melyet Norvégiából kapott, azonban használatát nem ismervén, Arosában köznevettség tárgya lett. Körülbelül ugyanabban az időben Paulcke Vilmos diákot örvendeztetik meg egy pár sível. Később a sielés nagy apostola lett. 1893 januárjában sikerül az első hegymászás sível, amennyiben négy glaris-i turista eléri a Pragel-t (1554 m), ami abban az időben hallatlan rekord volt. Az általános figyelem csak Nansen 1891-ben megjelent könyve alapján terelődött a sielésre. Ebben a könyvben részletesen számol be grönlandi expedíciójáról és annak a véleményének ad kifejezést, hogy az út „lécek" nélkül nem lett volna megodható.

Érdekes, nogy néhány éve Svájcban egy külön alapítvány működik, mely a forgalomtól távol eső vidékek gyermekeit látja el lécekkel a célból, hogy így könnyebben járhassanak iskolába. Évenkint több, mint 1000 pár lécet osztanak ki ingyen.

A Magyar Turista Egyesület havonta kétszer, este 7 órai kezdettel a „Budapest Székesfővárosi Pedagógiai Szeminárium" előadótermében (VIII., Mária Terézia-tér 8. III.) vetítettképes előadásokat tart. Az 1929. évi felolvasások sorrendje a következő: 1929 jan. 12. Dr. Zsembery Gyula: A téli turistaság és sielés. 1929. jan. 19. Maderschpach Viktor: A Retyezát. 1929. jan. 26. Dr. Szabó Zoltán egyetemi nyilv. r. tanár: Az erdő és a mező növényvilága. 1929. febr. 9. Dr. Dobiecki Sándor: Turista-táborozás és felszerelés. 1929. febr. 23. Lévay István: Megszállott hegyeink. 1929. márc. 9. Dr. Zsembery Gyula: Turistaság a honvédelem szolgálatában. 1929. márc. 23. Schmidtkunz Walter (München): Turisten Jugenderinnerungen. (Turista ifjúsági emlékek.) 1929. ápr. 6. Déry József: Salzkamergut. 1929. ápr. 20. Dr. Horeschowsky Alfréd (Wien): Bergturen in den Cordillern. (Hegymászások a Cordillerákban.) Felhívjuk a cserkészek figyelmét az érdekes előadásokat.

A rádióban előadást tart január hó 26-án 16 órakor dr. Kaposi Molnár Frigyes „Cserkészet a nagyvilágon" címen. Eddig a rádió előre nem tudta megmondani a cserkészelőadások időpontját, azért előre nem közölhettük.

Cserkész-táncmulatságok hírét hozza meglehetősen gyakran a posta. Szeretnénk most a farsangban minden cserkésztestvérünknek a figyelmét felhívni arra, hogy mi nemcsak a Bakonyban, hanem a parketten is cserkészek vagyunk. Tánc közben is. Épen ezért a cserkész sohasem táncol magához méltatlan táncot s mindegyiket cserkészmagatartással járja. A mulatságban pedig mértékletes. Nem felejti el, hogy neki komoly kötelességei vannak, amelyek nem szorulhatnak háttérbe a tánc miatt. A mult esztendőben erről a témáról sokszor írt a Vezetők Lapja. Jó volna, ha felserdült cserkésztestvéreink ezeket a cikkeket most elolvasgatnák s azoknak szellemében beszélgetnének e kérdésről.

Éjféli cserkészdíszőrség Szilveszter éjszakáján. Nagyon szép, nagyon megható szolgálatot teljesített egy csomó öregcserkész Szilveszter éjszakáján. Amikor az egész főváros szinte fejétvesztve tombolt, mulatott, pezsgőzött, amikor a kávéházak és a mulatók zsufolva voltak s az utcákon ezerszámra hullámzott a léhaskodó emberek sokasága, akkor vagy negyven öregcserkész gyönyörű szimbolikus szolgálatot tartott. A cserkészházban ütötték fel tanyájukat s onnan óránkint ment az őrség (felváltás) az ország zászlójához a Szabadság-térre, ahol kandellábert gyujtottak s a felvont zászló mellett díszőrséget álltak. Egyetemi hallgatók, iparos és kereskedősegédek voltak itt együtt. s mialatt sok fiatal társuk átadta magát a mámor és léhaság tobzódásának, ők néma őrségállásukkal azt jelképezték, hogy a magyar ifjúság komolyabb része résen áll és akkor is fájó szívvel, vas akarattal, kitartó huséggel gondol a csonka-hazával szemben fennálló kötelességére (hiszen erről beszél az országzászlói, amikor általában mindenről meg akarnak feledkezni az emberek, amikor mindenkinek csak a mulatás a célja. Nem volt ez hivalkodás, csak néma tüntetés amellett, hogy a cserkész akkor is tudja, hogy komoly kötelességei vannak, amikor a vígságnak és szórakozásnak van az ideje.

Kik küldték be az évi jelentést? A postáról január 10-ig beérkezett évi jelentések között sok érdekes, figyelemreméltó és szép volt. A beküldő csapatok a következők: 282 Tóth Kálmán, 205 Zrinyi Miklós, 337 Rigó, 79 Festetics, 555 Csajághy Sándor, 159 Korvin Mátyás, 175 Bocskay, 968 Kunsági, 237 Mátyás király, 297 Br. Eötvös, 293 Szt. Kapisztrán, 665 Turán, 671 Kinizsi Pál, 250 Hangya, 454 Szent László, 264 Hunyadi János, 551 Baross Gábor, 958 Hunyadi László, 178 P. V. P. Mecsekalji, 763 Sztáray Mihály, 216 Arany János, 957 Wesselényi Miklós, 653 Somsich, 88 Szabolcs, 155 N. A. P.,462 Bissinger József,317 Virrasztó,306 Szt. Adalbert cserkészcsapatok. Ezúton is felhívjuk a többi csapatok figyelmét az évijelentések beküldésére.

Ami a „B. P."-ből kimaradt. „A hegymászás a legigazibb cserkészsport. A kisgyermek mászkálása, a fiú fáramászása is nevel, hát még a hegymászás. Milyen jó hatású a testre és lélekre, különösen, ha csoportosan űzik! Kandersteg a hegyi cserkészet egyeteme."

„Miért állnak fel az angol cserkészek félkörben arcvonal helyett? Mert minden egyén résztvesz a parádéban, nemcsak egyik csavarja a gépnek és módja van látni, mi történik előtte."

„Nehéz az öreg kutyát új trükkökre tanítani, de reményünk a jövő nemzedék. A jellem, az egészség, az ügyesség nemzedékének fényes a jövője!"

„Sajnálattal látom, mennyire kiment a a divatból a cserkészek botja. A windsori rally-n a 30.000 cserkész mind bottal jelent meg. A jó cserkészbot végén nincs hegyes vas és így a 60.000 szemből egyet sem szúrtak ki . . .

A bot felderítő-koromra nyúlik vissza, amikor sötétben útmutató, patakon átalugró, kutyák, viperák ellen védő, hegymászó szerszámom volt. Azóta csaknem elmaradhatatlanná vált kezemben a bot, amelynek különösen másfélméteres, felül villásan kétágú, faragott példányát szeretem viselni. A hegyesvégű botról egyszer Franciaországban megkérdeztem: — Ugyan miért játszanak a francia cserkészek veszélyes fegyverekkel? — és rámutattam a hosszú lándzsabot csúcsára."

I. KERÜLET.

Az 5. sz. KEG. cserkészcsapat a karácsonyi szünetben tartotta harmadik hat napos sítáborát a hevesmegyei Hasznosfelsőhután 20 résztvevővel. A csapat ezúttal ismét szülőktől, cserkészbarátoktól összegyüjtött ajándékokkal megrakodva vonult táborba, hogy a szegény tótajkú lakósság nagy nyomorán némileg enyhítsen. Két évvel ezelőtt 120 darab tankönyv és mesekönyv gyült össze; tavaly összesen 65 darab különféle ruhanemű, ezidén összesen 114 ruhadarab és 20 darab könyv került kiosztásra. A kiosztás Szilveszter délutánján, az iskolásgyerekekkel közösen rendezett karácsonyfa-unnepség keretében folyt le. Az iskola tanítójának segítségével előre elkészített csomagokat a csapat két legkisebb cserkésze adta át. — Igen cserkészszerű volna, ha idővel minden sítáborozó csapat valami hasonló módon próbálna sok falu nyomorán enyhíteni. Nem sok fáradsággal nagy jót tehetünk és szilárd kapcsokkal fűzhetünk össze várost és falut.

II. KERÜLET.

Kerületi tiszti értekezlet volt Ózdon december 9-én. Megjelent mintegy 50 vezető s több I. B., illetve szervezőtestületi tag. A szövetséget dr. Temesi Győző szöv. társelnök, az ózdi V. I. B.-t Faragó Gyula kormányfőtanácsos, gyárigazgató, ker. társelnök képviselte. Sátrán Ferenc elnök megnyitója után a részletekre is kiterjedő magyarázatot tartott a 9. törvényről Chura József, a 22. sz. csapat parancsnoka; Benedek Béla vezetőtiszt pedig „A cserkész helye és szerepe a magyar életben" címen tartott előadást. Zsupán László ügyv. elnök a ker. legközelebbi programmjáról s teendőiről számolt be röviden; a délutáni értekezleten pedig Szabó Lajos, a 763. sz. „Sztáray Mihály" cserkészapród-cs. parancsnoka szólt arról, hogyan lehetne a II. kerületben meghonosítani a vizicserkészetet? Mindnyájan meggazdagodva távoztunk az értekezletről. A magyaros cserkész vendéglátásért pedig az ózdi csapatoknak, de mindenekelőtt Faragó Gyula V. I. B. elnöknek mondunk köszönetet.

Az ózdi V. Ib. a táborozott csapatai részére pályázatot hirdetett. Leirandó a táborozás története naplószerűen, vagy elbeszélés formájában. Terjedelme 3 ív papír. Határidő január 31.

III. KERÜLET.

A III. kerület 1928. évi örsvezetőképző tábora. 1928 december hó 27—31-én rendezte meg a III. kerület örsvezetőképző táborát Keszthelyen, a Rákos István fiúinternátus helyiségeiben. A tábornak 16 bentlakó és ugyanannyi bejáró helybeli

cserkésze volt. Koszterszitsz József dr., a cserkészszellemről, az életművészetről és filiszterről, továbbá az örs és vezetője viszonyáról tartott előadásokat. Borsiczky Sándor dr. orsz. ügyész a Hike-t ismertette úgy elméletileg, mint gyakorlatilag s a megfigyelésről és következtetésről beszélt.

Az őrsvezetői tabor.

Előadásokat tartottak még a következők: Matauschek Béla ker. vezetőtiszt, László István vasmegyei vezetőtiszt, Bődy Zoltán dr., zalamegyei megbízott, aki a tábor parancsnoka volt, Kucsera István s.-tiszt és Szekeres György dr. orvos.

IV. KERÜLET.

A győri evang. ifjúsági egyesület 459. sz. „Győry Vilmos" cserkészcsapata 1928 év őszén megalakította az apród-csoportot a győri evang. elemi iskola növendékei között. Igen buzgó, önzetlen vezetőre talált Zacher Lajos ev. tanító személyében. 1928. december hó 23-án karácsonyi ünnepéllyel egybekötve avatta fel az első apródcsoportot Ittzés Mihály parancsnok az evang. Szeretetház dísztermében. A nagyszámú közönségben ott láttuk Kapi Béla püspököt családjával, Miklás Mihály egyházi felügyelőt, Pálmai Lajos esperest, Turóczy Zoltán lelkészt, Bencsik Gergelyt, a győri cserkészmegye főtitkárát, a testnevelési vezetőség képviseletét és több egyházi és iskolai előkelőséget, a szervezőtestület tagjait, de a legmegkapóbb volt a szülőknek örömkönnyektől csillogó tekintete.

Az avatási ünnepély műsora a következő volt: 1. Karácsonyi gyermekkar Fodor Kálmán egyházi karnagy vezetésével. 2. Pósa Lajos: Szállj le angyal: Szavalta: Macehr Zoltán. — Jókai-Csite: Melyiket a kilenc közül, karácsonyi jelenet. — 4. Gyermekkar. 5. Szabolcska: Karácsony. Szavalta: Petőcz Miklós. 6. Gyermekkar. Szünet. — 7. Felvonulás az avatáshoz énekszóval. 8. Cserkészavatás. Szavalta: Farkas László. 9. Az apródok felavatása. (Az avatást kérte Mogyoróssy István apród-vezér. Avatási beszéd. Igérettétel. A cserkészek üdvözletét Szabó Károly mondotta el. Imádkozott Turóczy Pál.) 10. Cserkészapród-játékok. Nótázás. „Cserkész lett a Lacika." Szavalta: Nits Lajos. „Kiscserkész esti imádsága.' Szavalta: Vedres János. 11. Weltler János ev. isk. igazgató mondta a zárószavakat. 12. Himnuszt együtt énekelte a közönség és a cserkészcsapat. Az erkölcsi siker mellett anyagi is szépen volt.

Az avatás előtt és után igen nívós szülői értekezlet is volt az apródok szüleivel. Az utóbbit szeretetvendégséggel kapcsolatosan tartották meg, melyen az apródok is résztvettek és többen a cserkészek közül.

Ide nézz öregem,
az igazi cserkész csak ilyen cipőben jár.

Elsőrendű anyagból készíti
magas szárral, bőrbéléssel, vízmentes nyelvvel és burokkal, végig dupla talppal és bokavédő csattal
TERNOCZKY JÁNOS
„Baross cipőüzem"
Budapest, VIII., Festetics-utca 4.,
ahol kedvezményes fizetési feltételek mellett is megveheted.
(Beszerezheted a „Cserkészbolt"-ban is.)

A 85. sz. Zrinyi cserkészcsapat (Székesfehérvár, ciszt. r. reálgimnázium) december 19-én délután az intézet dísztermében meleghangulatú karácsonyi estet rendezett. Keserű Sándor lélekbemarkoló szavalata után Molnár Tibor gépészmérnök, a csapatalapítók egyike, keresetlen szavakkal buzdította a fiúkat a testvéri szeretetre. Majd egy kedves pásztorjelenetet mutattak be Kárnik Tibor rv. rendezésében. Ezután a parancsnok intézett néhány szót a fiúkhoz. Majd kigyulladtak a hatalmas karácsonyfa gyertyái és megkezdődött az ajándékok szétosztása. Mindenki kapott valami csekélységet. Az ünnepségen, mely teljesen zártkörű volt, megjelentek a tanári kar tagjai és a kerület vezetősége is.

Szilveszter-estéjén pedig a csapat három őrse (a Solymok, Kakasok és Vadmacskák) rendezett tombolával egybekötött, feledhetetlen teaestét a csapatotthonban.

Az idei iskolaévben megalakult a csapat cigányzenekara is, mely a karácsonyi ünnepély befejezése után lépett elsőízben a „nyilvánosság" elé, és első fellépésével általános tetszést aratott.

V. KERÜLET.

Tisztigyülés. A ker. ezévi első vándorgyűlését jan. 20-án Gyulán tartja meg. Programm: 9—10-ig istentiszteletek, 10—1 óráig tisztigyűlés, 1 órakor ebéd, utána tisztivizsgák.

A bajai cisztercita reálgimn. 157. sz. Damjanich csapata december 21-én jólsikerült karácsonyfa-ünnepélyt rendezett. A műsor végeztével — amelyen ének- és zeneszámokon kívül szavalatok is szerepeltek — Sántha Olivér dr. cserkésztiszt lelkes beszédben szólott a fiúkhoz. Ez után tea és tombola következett.

A 277/ö. sz. Szeri (szegedi Egyetem) csapatban az egyetemi fakultásoknak megfelelő rajokban folyik a munka. Igy van a csapatnak: orvos-, jogász- és bölcsészraja. A rajok a cserkészmunkán kívül az öregcserkész-probléma megvitatásával foglalkoznak.

Az 55ö. sz. Baross csapat cserkészei december 24-én d. u. a szegedi Szegényház előtt felállított karácsonyfánál teljesített szolgálatot; ugyanott a csapat zenekara karácsonyi énekeket játszott.

A csapat öregcserkészei a kórházban fekvő súlyosan sebesült társuknak karácsonyfát állítottak betegágya mellé és ajándékokkal kedveskedtek neki.

A csapat összes rajai december 25-én d. u. fél 6 órai kezdettel karácsonyfa-ünnepélyt rendeztek, amelyen megjelentek Glattfelder Gyula dr. csanádi püspök, Cziegler Arnold, a csapatszervező-testület elnöke és a cserkészszülők nagy számban. Műsor után a csapat betlehemes játékot adott elő, amit tea és tombola követett.

A csapat III. rajának cserkészei feldíszítettek egy karácsonyfát, összegyüjtötték néhány kg lisztet, cukrot, zsírt és megajándékoztak vele egy nagy nyomorban élő özvegyasszonyt.

Csapatalakulás. Kiskúnhalason és Szentesen új csapatok vannak alakulóban.

A 184. sz. Csaba cserkészcsapat dec. 22-én kedves karácsonyi ünnepet rendezett. Az otthonban felállított karácsonyfára mindenki hozott valamit, úgy, hogy az gazdagon ragyogott le a boldog fiúkra, akik áhítatos ünnepi hangulatban vették azt körül. A karácsonyfa mellett tartott ünnepségnek fénypontja Kirner Gusztáv parancsnok megkapó beszéde volt. Ugyanekkor hirdette ki a parancsnok a békéscsabai helyibizottság pályázatának (le kellett írni a nyári táborozást) eredményét, amely szerint úgy az első, mint a második díjat is a 184. sz. Csaba csapat egy-egy cserkésze nyerte meg. A kedves ünnepségen megjelent dr. Rell Lajos igazgató, a szervezőtestület elnöke is. A karácsonyi ünnepet régi szokás szerint a fiúk készítette pompás mákosgubó jókedvű elfogyasztásával fejezték be.

VI—VII. KERÜLET.

Meghivó. A Magyar Cserkészszövetség VI—VII. kerülete 1929. évi február hó 24-én Kaposvárott a vármegyeház nagytermében tartja évi rendes közgyülését, melyre a közgyűlés rendes tagjait tisztelettel meghívja. Tárgysorozat: 1. Elnöki megnyitó. 2. Főtitkári jelentés 3. Vezetőtiszti jelentés. 4. Pénztárnoki jelentés. 5. Számvizsgáló-bizottság jelentése. 6. Kerületi ellenőrző és helyettesének megválasztása. 7. Indítványok. Cserkészüdvözlettel: *Dr. Igaz Béla* s. k. elnök. *Dr. Baumgartner Alán* s. k. főtitkár.

VIII. KERÜLET.

A mezőtúri 218. sz. Szittya cserkészcsapat dec. 23-án karácsonyfa-ünnepélyt rendezett, melynek keretében szép szavalatok és tréfás jelenetek hangzottak el. A csapat tagjai pedig kedves ajándékokkal lepték meg egymást. December 26-án pedig fáklyás estélyt rendezett a csapat, melynek bensőséges motívumai minden fiú lelkében örök emléket hagytak.

X. KERÜLET.

A bajnai 942. sz. „Ottokár Püspök" cs. cs. 1928. dec. 30-án tartotta első tagavató ünnepélyét. A jól sikerült ünnepségen a kerületet Haraszti Sándor főtitkár képviselte. Az avatáson Soltész István plébános, szerv. test. elnök mondott szívhezszóló beszédet. Nagyban emelte az ünnepély sikerét két testvércsapat tagjainak megjelenése. A budapesti 254. számú „Minta" cs. egy, a tatabányai 463. „Szerencse fel" cs. két örssel képviseltette magát.

SZERKESZTŐI ÜZENET

R. G. 85. sz. Mégis csak úgy lehet az, hogy a Kakuk-ok elkéstek, mert mindenkinek a nevét közöltük, akiről idejében megtudtuk, hogy helyesen fejtette meg pályázatunkat. Máskor igyekezzetek korábban beküldeni a megfejtést. — **A. L. 921. Venetiáner.** Remélem, hogy ezentúl már jóismerősök leszünk, mert az első bemutatkozásod rokonszenves, bár versed nem üti meg azt a színvonalat, amelyet a Te kedvenc lapod követel kis barátaitól. A hangulat azonban szép és kedves, meleg cserkész-lélekről beszél, csak épen azt nem értem (akárcsak a kis hugod), hogy miért kell egy cserkésznek sírni akkor, ha az aranyos, vidám táborra gondol. Mi cserkészek csak legyünk kacagók és derültek, leginkább pedig akkor, hogy ha a mi gyönyörű, hangulatos táborainkra gondolunk. — **F. L. V. 550. sz.** Leírásod határozottan ügyes, de valahogy túlságosan érzelgős. Sokkal keményebben és határozottabban kell élnie egy cserkésztisztnek. — **Z. E. VI. B. O. Jb. 27.** Különbözeti érettségit kell tenni és úgy lehet folyamodni a Ludovika Akadémiára. Egyébként a legjobban teszed, ha egyenesen oda fordulsz kérdéseddel. — **Pápaszem.** Az írásod megkapó, eleven, érdekes leírás, de annyi benne a cselekmény durvasága, sőt ízléstelensége (ez nem a Te hibád, hanem a bikaviadalé), hogy így nem igen tartom alkalmasnak a Magyar Cserkészben való megjelenésre. De szeretnék Veled erről a témáról, meg általában a munkatársi teendőkről beszélni, ezért örülnék, ha egyszer d. u. 4 óra körül felkeresnél a lakásomon (Üllői-út 24.). Hiszen közel lakunk egymáshoz. — **Gyinka.** Köszönöm kedves leveledet. Az ajánlatod felett gondolkozunk, bár azt olyan mértékben, ahogy Te gondolod, teljesíteni nem igen lesz módunkban. Mindenesetre megfontolás tárgyává tesszük. A naplótöredéket fogom közölni. — **G. I. 184. sz. Csaba.** Örömmel olvastam tudósításodat, de azt így mégsem közölhetem. Túlságosan terjengős, meg a leírottakban is van egy kis hiba. Ha majd egyszer találkozunk, meg fogom mondani, hogy micsoda. De jól teszed, hogy felcsapsz a csapat krónikásának, mert látom, hogy értenél hozzá. Csak rövidebben írj. — **Bonyhádi Pista.** Meleghangú szép leveled jólesett. Okosak, cserkészies a benne megnyilatkozó gondolatok. Igazad van, nagyon nagy mértékben múlik rajtunk, hogy milyen legyen az új esztendő. A verset és angol fordítást köszönöm. Mind a kettő megfelel. Az angol könyvek vagy füzetek küldését kilátásba helyezte Polcsi bá'. A kért M. Cs. számokat is küldöm. A kérdéses cikkel nem azonosítom magamat, de természetesen mindenkinek joga van a maga véleményét megírni. Egyszer majd beszélünk erről is. Az új esztendőben csak arra kérlek, hogy maradj továbbra is úgy a M. Cs.-nek, mint a M. Cs. szerkesztőjének a régi, kedves, munkás, törekvő, hűséges Pistája. — **B. I. 37. sz. Berzsenyi. Kaposvár.** Versedben sok meleg, kedves fiúi érzés van, ezért megérdemli, hogy figyelemre méltassuk. Valószínűleg sor kerül rá, de szeretném, ha egyéb verseddel is megismertetnél. Várom azokat. — **S. G. 750. sz. „Nagy Lajos" Győr.** Derék dolog törekvésed, de az igyekezettel nincs egy színvonalban az eredmény. Biz ezek a versek még nem ütik meg a mértéket. A benne levő érzés és gondolat méltó egy magyar cserkész tiszta lelkéhez, de ezekről a témákról már mások szebb verseket is írtak. Mindenesetre jól teszed, ha a magad mulatságára és csapatod gyönyörködtetésére irogatsz, de a nagy nyilvánosságra még ne vágyj. Az nem baj, ha a csapatnak nincs nagy híre. Sokkal fontosabb az, hogy jó csapat legyen, amelyben az igazi cserkészlélek él. Hiszem, hogy így van! — **Sz. I. Pyrker cserkész.** Kedves hangulat, de már sokszor, jobban megíródott. Mindamellett köszönöm, hogy ránk gondoltál. — **B. A. 5. Keg.** A rejtvényed elég jó, lehet, hogy közlöm. — **Karcsi!** Örülök az ügyes tervnek és remélem, hogy sikerül a Cserkészbolt pályadíját megnyerned. Persze, hogy készséggel kaphatsz a sátor helyett egy komplett kerékpárt és még annyi felszerelést, hogy egyenértékű legyen a legjobb őrsi sátorral. — **Hervadás.** Leveled s verseid már lapzárta után érkeztek. Itt is kevés a helyem, azért nem is válaszolhatok kedvem szerint. Majd a legközelebb. Addig talán még egy levelet kapok? — **G. S. 958.** Nagyon örülök, hogy úgy a szívedhez nőttünk. Szívesen foglalkozunk mi a kicsikkel is. Persze nem lehet egészen gyereklappá tenni a M. Cs.-t. Sajnos, a Te versed ezt a célt nem szolgálhatja. Jobbat várok.

A

MAGYAR CSERKÉSZ

előfizetési ára:

Negyedévre 2 pengő,
félévre 3.60 pengő,
egész évre 6.40 pengő.

Előfizetni lehet a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatalában: V., Hajnal-utca 6., készpénzzel, vagy postautalvány útján, vagy a Magyar Cserkész 31.428 sz. postatakaréki csekkszámláján.

*

A Magyar Cserkészszövetség hivatalos lapja a

VEZETŐK LAPJA

Szerkeszti DR. KOSZTERSZITZ JÓZSEF

Szerkesztőség:
Sopron, Szent Imre-Kollégium.

Kiadóhivatal:
Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz.
(Cserkészház)

Előfizetési ára:
Félévre 2 P. ~ Egész évre 4 P.

Előfizetni ugyanúgy lehet, mint a MAGYAR CSERKÉSZ-re!

Felelős szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN
Felelős kiadó: KOSCH BÉLA.
Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz. (Cserkészház.)
Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Cserkészfiúké a jövő,

de ne feledd, hogy a jelen is a cserkészeké. Használd jól fel a jelent és készülj a nagy feladatokra, melyeket a jövő tárhat eléd. A „MAGYAR CSERKÉSZ" nemcsak szórakoztat, de segít is e készülésben és mint igazi jó barát vezet azon az úton, melyen minden igaz cserkésznek és magyar fiúnak járnia kell.

A vonal mentén vágd ki és lev.-lapra ragasztva küld be a kiadóhivatalnak

A

„Magyar Cserkész" t. Kiadóhivatalának

Budapest, V.,

Hajnal-utca 6. Cserkészház.

*Ezennel előfizetek a Magyar Cserkészre * egy évre / félévre / negyedévre 1929. évi*

.....hó .....naptól kezdődőleg. Az előfizetési díjat egyidejűleg az első számhoz csatolt bef. lappal küldöm. Kérem a félévi előfizetésnek megfelelően az 1929. évi Cserkésznaptárat is.

Név: .....

* Meg nem felelő módozat törlendő.

Lakás: .....

„Élet" Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.

CSERKÉSZBOLT

Szövetkezet (Cserkészház, Bpest, V., Hajnal-u. 6.)

Telefon: 920–98 és 975–05. Postatakarékpénztári csekkszámla 34.383.

A Magyar Cserkészszövetség kizárólagos hivatalos szállítója.

Az Ifjúsági Vörös-Kereszt elárusító helye.

ÁRJEGYZÉK:

Aluminium csajka, 1 literes 2.30, félliteres	1.70
„ **ételdoboz** rekeszekkel, nagys. szerint 9.80, 6.90,	5.20
„ **gyorsfőző**, 1 edénnyel 6.—, 2 edénnyel	6.90
„ **ivópohár**, lapos —.80, csőrös, fogóval ¾ l.	1.—
„ **kávéskanál** sima vagy mintás	—.16
„ **kanál** sima vagy mintás	—.20
„ kulacs, félliteres 2.80, u. a. patentzárral	3.60
„ „ karabinerrel félliteres 3.30, 1 literes	3.90
„ „ ugyanaz filchuzattal fél l. 5.—, 1 l.	6.—
„ **lapostányér**, 210 mm —.80, **mélytányér**, 210 mm	—.90
„ só- és paprikaszóró	—.64
„ **teatojás**	—.30
„ vajtartó, csavarmenetes üvegbetéttel, nagys. sz. 3.—, 2.40, 2.20,	1.50
„ **villa**, sima	—.20
Árvalányhaj	—.10
Bot, cserkész, méterbeosztással	1.10
tiszti jégcsúccsal 2.70, 2.—,	1.30
B. P. öregcserkész bot	2.—
Bumerang 3.50	2.50
Cipő szögezett, duplatalpú turacipő bőrbélléssel	43.—
„ sícipő különlegesség	43.—
„ magasszárú, csattos, duplatalpú 35—39-ig 27.—, 40—43-ig 30.50, 44—46-ig	31.50
„ Haferl-mintájú félcipő, barna boxbőr 30.—, bagaria	36.—
„ fűző bőrből 1.—, cethalbőrből	1.50
„ szög 0.04, 0.02, 0.01, szögelés garnitura 140 darab	4.20
„ talpbetét párja papír —.20, filc —.80, soha	—.80
„ vízhatlanító olaj 1.50, kenőcs	1.—
Csabajáték	8.—
Csajka, khaki zománcozott, fogóval	2.30
Csákánybalta	1.50
Derékszíj angol mintájú, öntött bronz, liliomos csattal	3.80
„ farkaskölykök, apródok részére	2.40
„ csatt liliomos	2.—
Evőeszköz összerakható kan.-villa —.60, kan.-villa-kés 2,50,	1.50
Farkaskölyök ujjas, barna, kék v. zöld nagys. sz. 10.—től	
„ vállszalagok, minden színben	—.50
Flanell, prima, 78 cm szél. m-ként 1.80, angol 90 cm szél.	3.40
„ angol gyapju	5.—
Fogkefetok, celluloid 1.20, aluminium	1.60
Gyujtóforgács téli táborba	—.10
Hátizsák, norvég II. bőrszegélyek, rézcsattok 3 zseb 55×55 cm	24.—
„ norvég I. ugyanez kisebb 50×50 cm	22.—
„ norvég 0 magyar gyártmány	20.—
„ Lomnicz, fenti kivitel 2 zseb 50×50 cm	13.50
„ Hargita, vadászvászon, 1 zseb, 38×38cm	5.—
„ Kárpát II., 48×55 cm 2 zsebbel 10.—, Kárpát III. 50×50, 2 zsebbel 12.—, Kárpát IV. 60x60 cm 2 zsebbel	14.—
„ katonai, két zsebbel	6.40
Igazolványtok —.60, fémkerettel	1.50
Ing khaki flanelből, 28—34 5.60, 35—40 6.—, 41—45	6.80
„ prima angol flanellből 28 sz. 5.20 + számonként	—.20
„ tiszti, angol gyapjuflanellből	16.—
Iránytű, réz 25 mm —.80, 30 mm 1.—, 35 mm	1.40
„ bronz, elzárható 30 mm 2.50, 35 mm	3.—
„ nikkelezett, elzárható, rádiumos 80 mm 3.80, 35 mm	4.20
„ rádiumos, elzárható	4.80
„ Bézard-rendszerű	16.80
Jelvény cserkész, kiscserk., apród, farkaskölyök —.20, öregcserk. —.40, I—II. oszt. —.24, II. oszt.	—.12
Kalap, cserkész, angol forma, viharszíjjal	5.40
„ **örsvezetői**, ill. öregcserkész, a fenti kivitelben, szabályszerű, prima bőrszíjjal	6.10
„ **tiszti**, a fenti kivitelben, szabályszerű, prima bőrszíjjal 6.30, angol tiszti szürke	12.—
Kalapszíj, tiszti, prima, varrott —.80, örsvezetői, öregcserkész —.64, cserkész, bőrből —.84, cserkész, viaszosvászon csattal 20.—, kiscserkész, kék szal.	—.24
Kerékpár „Automoto“ (táskával)	200.—
lámpa, lánc, pumpa, csengő	25.—
Kések: rugós fémből 1.30, angol mintájú cserkészkés 2.— mindentudó 2.40, u. a. amerikai mintájú 3.50, u. a. cserkészfej védjeggyel 4.20, u. a. svájci mintájú 4.50, u. a. agancsnyéllel 6.20, vízicserkészkés 2.60, csigaliga	5.—
Svéd kések, nagyság szerint 3.40, 3.60,	3.80
Krinolin 8 mm-es 4.—, **Lasso** 8 mm-es 10 m	8.—
Körgallér 92 cm 34.—, 100 cm 38.—, 108 cm 42.—, 116 cm 46.—, 120 cm	49.—
Kötszer, egyszeri, nagy —.48, nagy csomag	3.20
Köpenyeg (újjas körgallér) vízhatlan béléssel 62.—, 65.—, 67.—, 70.—,	71.—
Különpróbajelvények	—.24
Kürt, F hangú	18.—
Kürtzsinór, piros vagy zöld 3.20, piros-fehér-zöld	3.80
Lábas, örsi, 5 lit. legnehezebb aluminium lemezből, fedővel	
és khaki huzattal	12.—
Lábszárvédő, kötött, hkaki, tiszta gyapjúból 3.50,	2.80
„ fejes félcipős 6.— és	4.80
Morzeszászló, minden színben, rúddal 1 m × 1 m	3.—

Nadrág, cserkész, két oldal két fedeles, legombolható, hátsó és órazsebbel

	khaki löden	olív ördögbőr	khaki zsávoly	vadászvászon
40 cm	8.80	8.20	6.80	5.60
45 cm	9.40	8.80	7.30	5.80
50 cm	10.—	9.40	7.80	6.—
55 cm	10.60	10.—	8.30	6.20
60 cm	11.20	10.60	8.80	6.40

Nadrág, khaki lódenből, breeches szabás I. 13.50, II. 14.70 III. 15.90, IV. 17.10, V.	18.30
„ fekete kloth	2.30
Nyakkendő, cserkész, barna, zöld és kék	—.50
„ apród, kék	—.60
„ négyszögletes, zöld vagy barna delainból	1.80
„ hosszú	1.50
Nyakkendőgyűrű —.60	—.18
Örsi zászló Ia satinból 2.—, zászlóra állat 1.20, zászlóra csapat- és örsi szám külön	1.20
Paszomány arany, vagy sárga métere 1.60, piros v. kék	—.80
Ruha teljes sacco és breeches mérték szerint. Arak nagyság szerint.	
Ruhagomb (sima) nagy drb. —.12, kicsi	—.06
Sacco kabát khaki lódenből I. 27.20, II. 28.40, III. 29.60, IV. 30.80, V. 32.—	
Sapka, pákász, ill. vízicserkész, előírásos, lódenből	4.80
„ farkaskölyök, előírás szerint	1.60
„ tábori, khaki köpperből	1.40
„ cserkészapród, khaki meltonból	2.—
„ Bocskay tollal rendelésre	4.80
Sibot hótányérral párja	6.50
Sisapka, norvég lóden 5.—, kötött	4.—
Sípjavítószerszám	2.—
Sivakaró aluminiumból	—.40
Sivlasz, Sohm	1.20
Sip, angol tiszti	2.10
„ nagy 1.—, kicsi, oxydált	—.90
„ Morse, változtatható, 3 hanggal	1.40
„ Öregcserkész, kéthangú, lapos	1.30
Sípzsinór, zöld, barna, szürke, fehér vagy kék	—.10
Sweaterek: khaki 22.—, szürke III. 12.—, IV. 13.50 V.	15.—
Szalmazsák 191×112 cm 6.—, 4.50,	4.—
Szappan, keresztnevekre szóló, lemoshatatlan felirattal és képpel	—.40
Szerszámtár bőrtokban 24 —,	14.—
Szövetek, lóden, khaki, méterenkint	11.80
„ ördögbőr, olív vagy barna, 66 cm széles	5.40
„ tiszti ruha anyag	15.—
„ körgalléranyag	16.—
Takaró, drappszínű és cserkészfej beszövéssel 190×140 cm	27.—
„ cca 190×135, Hernád 7.50, Körös 10.—, Tápió 14.— Olt	18.—
Tábori lámpa, gyertya és olaj használatra	3.—
Telefondrót (500 méteres tekercs)	1.—
Térképmérő, egyszerű 1.92, kerékkel, óraalakú	4.80
Térképszögmérő Sáray-féle kombinált	2.50
Terképvédő, kockázott, szegéllyel, fedővel és zsinórral	2.80
„ ugyanez bőrszegéllyel	3.50
Thermos eredeti 1 lit. 8.—, háromnegyed lit. 5.70 félllit.	3.50
„ félliteres gummigyűrűvel	4.—
„ szilárd üvegbetéttel 1 lit. 9.50, háromnegyed lit. 8.50, fél liter	4.50
„ prima betétüveg féliteres	2.40
Tornacipő szegélyes gummitalppal 40-ig 5.20, 40-től	5.80
Tricot fehér torna 2.60, evezős fehér vagy khaki színben	3.50
Vadászvászon, 140 cm széles, méterje	5.60
Vállpánt öregcserkész rangjelzéssel, vagy nélkül	1.—
„ ideiglenes, tiszti, vm. ker. szöv. rangjelzéssel	1.50
„ számok —.08, kerületi római	—.20
Viharkabát impregnált 22.— és	18.—
Viharszíj	—.24
Villanylámpatok, bothüvely nagy lencsével	1.30
„ felső piros-fehér-zöld lencsés	1.30
„ elől nagy lencsés hüvely	1.90
„ szekrény hüvely	2.—
„ tábori hüvely 2.20, kockaszekrény	3.40
Villanyelem —.72, Palaba Gold elem —.90, botelem	—.56
Villanylámpaizzó —.70, —.50, —.40, —.36, —.30	—.24
Zászló: csapat, nemzetiszínű liliommal	12.—
„ raj, nemzetiszínű liliommal dupla	18.—
„ csónakra nemzetiszínű liliommal	3.—

Ezenkívül kaphatók még: valamennyi kiadvány, könyv, nyomtatvány, úrlap, térkép, levelezőlap, stb. Üdítő cukorkák, rágógummi! Áraink **helyt Budapest** forgalmi adóval **együtt** értendők.

1929. I. 15. **Ez az árjegyzék minden korábbit érvénytelenít!**

Ilyen fiatal vagy,

ha még ma sincs haditerved arra,

hogyan nyered meg a Cser-készbolt sátorpályázatát?

CSERKÉSZBOLT

BUDAPEST, V., HAJNAL-UTCA 6. SZ.

CSERKÉSZHÁZ.

A VÁCI-UTCÁBAN ÉS A CORVIN-TÉREN FIÓKUNK NINCS!

„Élet" Irodalmi és Nyomda Rt. I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laszky Jenő.

MCSSZ
09/3601 1/1